

DEMONTAŽA PARAZITSKO - PARTIJSKOG SISTEMA

Srbiji je potrebna treća opcija

KAKO SE DOSTIŽE EKONOMSKA SLOBODA?

Potplaćivanje stranih "investitora"

NOVA 2019. GODINA ĆE BITI
PRELOMNA ZA EU

Suverenitet umesto kolonizacije

Saša Radulović,
predsednik Programskog saveta DJB i narodni poslanik

Naredna godina će biti prelomna za EU. U martu je Bregzit, u maju su izbori za Evropski parlament. Nemačka pokušava da od EU napravi novu svetsku silu, sa svojom vojskom, valutom i politikom, kojom će upravljati. Makron to podržava, zato i slabi u Francuskoj.

Na svetskoj sceni otvoren je sukob unutar Zapada. Taj sukob je prisutan i između država Zapada i unutar samih država, između različitih političkih opcija. Sukob je između korporativnog globalizma i državnog suvereniteta. Da li snagu u društvu treba da imaju izabrani predstavnici naroda ili globalne korporacije i nadnacionalne strukture? DJB vodi državotvornu politiku i smatra da Srbija treba da prati politiku suvereniteta država.

Sve velike sile su kolonijalne sile, ali imaju različit pristup svetu koji kolonizuju. Rusija i Kina su, zarad sopstvenih interesa naravno, oduvek na stanovištu poštovanja državnog suvereniteta. U SAD je dolaskom Trampa došlo do promene. Tramp i Republikanska stranka u SAD su im se pridružili. Klintonovi i Demokratska stranka u SAD su na poziciji korporativnog globalizma.

Države EU su pred izborom da li će učestvovati u trećoj avanturi Nemačke u ostvarenju dominacije Evropom pod plaštom EU i stvaranja nove svetske sile. Britanija je svoj odgovor već dala. Deo Francuske u žutim prslucima gleda u pravcu Fregzita. Italija, skandinavske zemlje takođe.

Srbija bi trebalo da podrži talas tih promena u Evropi, da ojača svoj suverenitet, da učestvuje u stvaranju novog poretka u Evropi zasnovanog na saradnji suverenih država. Srbija treba da napusti EU integracije jer su postale poligon za kolonizaciju od strane Nemačke. Prvi korak je da sa grbače skine sve koji su učestvovali i učestvuju u kolonizaciji Srbije i koji je direktno pomažu: i sadašnju i bivšu vlast.

Želim nam svima srećnu i uspešnu
novu 2019. godinu.

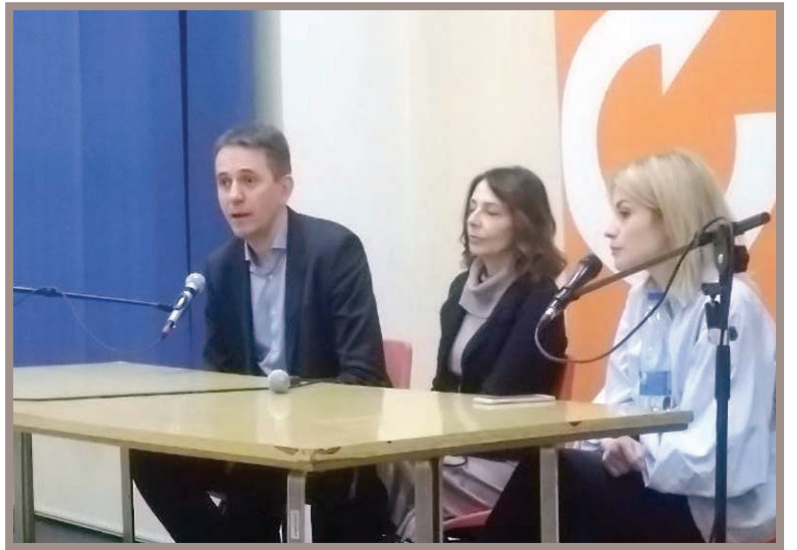
Saša Radulović tužio "Dojče vele" zbog laži

DJB tribine širom Srbije

Dosta je bilo u poslednjih nekoliko meseci organizovao je tribine u više gradova Srbije. Nakon prve koja je održana u Beogradu, usledila su okupljanja u Nišu, Pirotu, Vranju, Šapcu. Teme tribina su evropske integracije, kuda ide Evropska unija i gde je na tom putu Srbija i budućnost Kosova i Metohije.

DJB tribine su veoma posećene, a na njima govore zamenica predsednika Dosta je bilo Branka Stamenković i predsednik Programskog saveta DJB Saša Radulović.

I u 2019. nastavljamo sa DJB tribinama širom Srbije.

DJB U POSETI RAKITI

Privatni investitori ubili prirodu

Narodni poslanici Branka Stamenković i Saša Radulović posetili su meštane sela Rakita koji se mesecima bore sa privatnim investitorima da im ne unište reku i put zbog izgradnje vodozahvata. Stanovnici Rakite ne odustaju od svoje borbe iako ih je privatno obezbeđenje investitora dan ranije tuklo i maltretiralo.

Želeli smo da investitoru objasnimo da to što rade nije u redu, a ni po zakonu, za koga god da rade i kakve god pare da dobijaju. Uprkos želji da pomognemo, razgovor sa investitorom nije bio moguć.

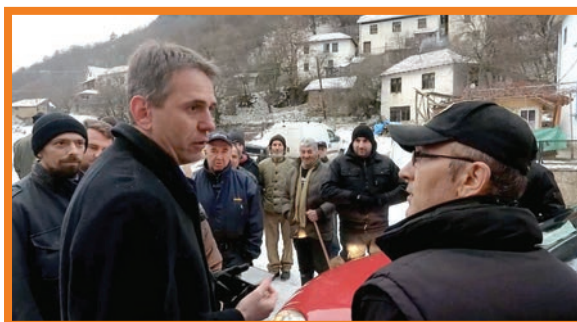
Da imamo državu u kojoj se poštuju zakoni, meštani

Rakite bi i danas imali reku. Kao što vidite, korito je prazno, a čitav biljni i životinjski svet u njemu je nestao jer su privatni investitori rešeni da tu izgrade vodozahvat.

Ovi ljudi su spremni da, ako treba, i životima brane reku. I ne samo reku, već čitavo selo koje se zbog izgradnje MHE polako uništava.

Donedavna zastrašivanja meštana od strane predstavnika investitora, prerasla su u fizička maltretiranja njihovog obezbeđenja.

Prilikom ove posete, narodni poslanici Branka Stamenković i Saša Radulović, pružili su stanovnicima Rakite podršku i pomoć u borbi za svoja prava.

BREXIT – U ČEMU JE SUKOB IZMEĐU BRITANIJE I NEMAČKE EU?

EU - super država, na izdisaju

► **Glavni razlog i suština odluke o Brexitu jeste želja da se Britaniji vrati suverenitet, da se zakoni koji važe u Britaniji pišu u njihovoj Vladi i njihovom parlamentu, a ne u Briselu**

Karikatura: Saša Dimitrijević

Piše: Saša Radulović

Građani Britanije su u junu 2016. godine na referendumu doneli odluku da napuste EU. Na referendumu je glasalo 72 odsto registrovanih birača i od njih je 52 odsto glasalo za Brexit. Sukob mišljenja je bio otvoren pre referenduma. Svi su se koristili argumentima za koje su smatrali da su važni. Neki argumenti su bili i nategnuti, ali mediji u Britaniji nisu zatvoreni. Bi-Bi-Si je njihov medijski servis i podržavao je ostanak Britanije u EU, tako da ne možemo da kažemo da referendum nije bio fer. Čak je sadašnja premijerka Britanije, Tereza Mej, bila na strani onih konzervativaca koji su podržavali ostanak Britanije u EU. Slagao se neko sa Brexit odlukom ili ne, ona je doneta. Ako poštujete demokratiju, morate da poštujete volju naroda. Tereza Mej je jasno kazala da će poštovati volju građana.

Moć briselske birokratije

Vlada Britanije je nakon tog referenduma, kao odgovorna Vlada koja poštuje volju građana, raspisala i izbore i na tim izborima je ponovo pobedila britanska Konzervativna stranka koja je i raspisala referendum. Poštujući volju građana, britanska Vlada je odredila datum Brexita: 29. mart 2019. godine. Od tog datuma na dalje, zakoni i propisi koje donosi EU parlament, više neće važiti na teritoriji Britanije.

Kada kažemo Britanija, ustvari mislimo na Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Severne Irske. Velika Britanija se odnosi na zajednicu Engleske, Škotske i Velsa, ali se kod nas odomaćilo da za UK kažemo Britanija.

DJB je na poziv vladajuće britanske Konzervativne stranke prisustvovao početkom oktobra prošle godine

njihovom godišnjem kongresu. Tu smo razgovarali sa velikim brojem poslanika britanskog parlamenta, poslanika u EU parlamentu koji to od marta više neće biti, kao i sa članovima stranke i jedno je sigurno: danas su još više nego neposredno posle referenduma uvereni da su doneli ispravnu odluku. Čak i oni koji su bili protiv Brexita. Ponašanje EU nakon Brexita im je mnogo pomoglo u promeni mišljenja.

Glavni razlog i suština njihove odluke je da žele da

Britaniji vrate suverenitet. Da se zakoni koji važe u Britaniji pišu u njihovoj Vladi i njihovom parlamentu, a ne u Briselu, da ih izglasavaju njihovi izabrani poslanici koji su odgovorni njihovim biračima, a ne neke neimenovane EU birokrate i neimenovani poslanici za koje niko nije čuo, koji su izglasani na izborima sa izlaznošću od 20 ili 30 odsto i koji nikome ne polažu račune.

Gde je trenutno glavni problem oko Brexita? Britanija očigledno želi što bolje odnose sa EU i želi da postigne sporazum sa EU koji će međusobne odnose urediti tako da se poštuje suverenost Britanije, a da sa druge strane omogući što slobodniju ekonomsku, kulturnu, obrazovnu i drugu saradnju.

Kako obeshrabriti ostale da ne odu iz EU?

To što se dešava oko Brexita posmatraju i sve druge članice EU, posebno skandinavske zemlje. Mnoge članice nisu zadovoljne sadašnjim stanjem u Evropskoj uniji koja je, više nego očigledno, u poslednjih desetak godina postala poligon za dominaciju Nemačke koja svoju ekonomsku dominaciju pretvara u političku. EU projekat stvaranja super-države kojom upravlja EU birokratija koju niko nije birao, zajednička valuta i diktat evro-zone, kao i prateća politička centralizacija,

zajednička spoljna politika, vojska... što je zabrinulo mnoge evropske narode. Nemačka politika na Balkanu, politika podrške poslušnim autokratama i potpuna neosetljivost EU birokrata na urušavanje demokratije, slobode medija, rasturanje vladavine prava i potpuna podrška pretvaranju Balkana u izvor jeftine radne snage, govore nam da je EU napustila proklamovane vrednosti i zamenila ih golim kolonijalnim interesima svoje najveće zemlje.

EU birokratija jasno vidi opasnost da će i druge članice EU pratiti Britaniju, ako vide da je Brexit dobro prošao. Stiče se utisak da pokušavaju da stvari učine što težim i dogovor što gorim, kako bi obeshrabrili druge zemlje. To im se već obija o glavu, jer EU bi trebalo da bude klub čije članstvo zemlje žele, a ne da im se preti i da se kažnjavaju ako žele da ga napuste. Jer, ako je tako, EU nije klub, već više liči na zatvor, a članice EU na zatvorenike. Najveće zatezanje je oko granice između Irske i Severne Irske koje traži fleksibilnost obe strane.

Brexit će se desiti. Priče o novom referendumu su prilično neozbiljne. U interesu cele Evrope je da odnos EU i Britanije bude što bolji. Na nama je da razumemo šta to znači i da se ispravno postavimo prema tome. Uz Nemačku i Francusku, Britanija je najznačajnija zemlja u Evropi unutar zapadnog bloka.

U interesu cele Evrope je da odnos EU i Britanije bude što bolji. Britanija će sigurno razviti svoju posebnu evropsku politiku nezavisnu od EU. Sada je već izvesno da u Evropi neće postojati samo jedna organizacija država. Očekuje se da će i druge zemlje napustiti EU. Evropi je potrebna alternativa centralizovanoj EU super državi. Evropi su potrebne jedna ili više organizacija kao što je EFTA, koju trenutno čine Švajcarska, Norveška, Lihtenštajn i Island, koje će sve sarađivati zajedno, ali bez predavanja nacionalnog suvereniteta. Interes Srbije je da bude deo tih i takvih organizacija.

(Autor je predsednik Programskog saveta DJB i narodni poslanik)

» „Nacionalizam je tema do 300 evra prihoda mesečno. Kad plata pređe 500 evra, onda počinje razgovor o garderobi i kafićima. Kad pređe 1.000 evra, onda je top tema zdrava hrana, letovanja i zimovanja, a kad se popne na više od 3.000 evra, onda prestaje svako palamudenje. Ljudi onda pričaju o vremenskoj prognozi i ljubavi.“
(Rambo Amadeus)

KAKO SE DOSTIŽE EKONOMSKA SLOBODA?

Potplaćivanje stranih “investitora”

Piše: Branka Stamenković

Ekonomska sloboda je osnov svake druge slobode. To je podjednako tačno i u slučaju države i u slučaju građana. Kada pojedinci u državi jedva sastavljaju kraj s krajem, živeći u egzistencijalnom strahu – podložni su ucenama. Kada država nije ekonomski snažna i stabilna, izložena je vetrometini geopolitičkih pomeranja. U odnosima s velikim silama male i ekonomski stabilne države pregovaraju, dok male i ekonomski slabe zemlje po pravilu stradaju, na ovaj ili onaj način.

Servilna politička “elita”

Srbija je ekonomski slaba zemlja, ali ne zato što je opustošena devedesetih, niti zato što nema resursa i potencijala, što su joj građani lenji ili što nema drugog izbora – na šta se, inače, izgovaraju sve vlasti koje smo imali od početka 21. veka naovamo. Srbija je ekonomski slaba zemlja zato što ima nesposobnu, neinventivnu, korumpiranu i servilnu političku „elitu“ koja se već 20 godina smenjuje na vlasti pod barjakom iste ekonomske vizije: strani investitori će nas spasiti.

S obzirom da strani investitori nikad sami ne dolaze u državu u kojoj nema pravne sigurnosti koja bi bila garancija njihove investicije, naša politička „elita“ ih bukvalno potplaćuje da dođu. Osim što im poklanja na desetine hiljada evra subvencija po otvorenom radnom mestu (na kome građani Srbije rade za jedva 200 do 300 evra mesečno), obezbeđuje im i brzo i lako preskakanje svih birokratskih prepreka, poklanja im gradsko građevinsko zemljište, obezbeđuje im besplatnu logistiku i infrastrukturu, pa im se čak dodvorava i nazivanjem gradskih ulica po vlasniku kompanije, kao što se to nedavno desilo u Čačku.

Domaće firme, mala i srednja preduzeća, ne mogu da računaju na ove pogodnosti. Njima inspekcija sedi za vratom i za najmanji birokratski prestup. Od njih se očekuje da iz svojih prihoda, a ne iz subvencija, plaćaju nerazumno visoke poreze i doprinose, pod čijim teretom je svaki njihov potencijalni rast i razvoj u startu onemogućen. Ukoliko im je ambicija razvoja baš velika, eventualno imaju mogućnost da se „uhvate u kolo“ partokratije, tj. plate reket partiji na vlasti, nakon čega automatski gube svoju ekonomsku, ali i svaku drugu slobodu.

Rezultat ovakve ekonomske politike je zemlja jeftine radne snage. Inostrane, mahom nemačke kompanije, samo zbog te jeftine radne snage i dolaze, a razvoj domaćih firmi je ovom nelojalnom konkurencijom potpuno blokiran, te su i zaposleni kod njih osuđeni na male plate. Privrednog rasta nema bez profita domaćih firmi koji bi se trošio na domaćem tržištu, a profit koji nemačke kompanije ostvare u Srbiji, troši se na tržištu Nemačke, podstičući njen privredni rast, a ne naš.

» Šansa za dostojanstven život traži se izvan granica Srbije

Srbija, zemlja za potkusurivanje

Za korumpiranu političku

„elitu“ na vlasti, ovo je dvostruko primamljiv scenario naše ekonomske budućnosti. S jedne strane, njihova se lična nesposobnost i neinventivnost manje vidi, a s druge strane, ekonomski porobljene građane koji žive u konstantnom egzistencijalnom strahu lakše je uceniti i uvući u koruptivno kolo. Poslovi u državnoj upravi i lokalnoj samoupravi, javnim preduzećima, institucijama i ustanovama postali su osnovni metod ucene: učlani se, pa ćeš raditi; glasaj za mene, inače će ti ćerka izgubiti posao; ćuti i ne talasaj, inače ćeš biti prebačen na gore radno mesto; itd.

Zaveštanje ovakve ekonomske vizije jeste podatak da oko 100.000 ljudi godišnje napusti Srbiju i ode u svet, i to pod pokroviteljstvom roditelja koji su sopstvenu mladost uzaludno ulupali u ekonomski slabu Srbiju, iščekujući suštinske promene do kojih nije došlo. Naša mladost neće da radi u nemačkim fabrikama za ponižavajućih 200 ili 300 evra mesečno. Šansu za dostojanstven život traže izvan granica Srbije.

Međutim, to nije sve. Osim što je odgovorna za masovni egzodus stanovništva, ovakva ekonomska politika Srbiju čini veoma podložnom stradanju u slučaju velikih geopolitičkih pomeranja. Kada smo ekonomski zavisni samo od jedne velike zapadne sile, kao što trenutno jesmo od Nemačke, svaki njen geopolitički takmac Srbiju vidi kao plodno tlo za međusobno potkusurivanje.

Stoga ekonomska vizija razvoja Srbije mora u svom centru imati domaće firme i preduzetnike koje ne treba stavljati u inferioran položaj u odnosu na nemačke, niti bilo koje druge inostrane firme. One su, naravno, dobrodošle, ali ne pod povlašćenim uslovima u odnosu na domaće privrednike. Subvencije za dolazak stranih „investitora“ treba potpuno ukinuti, a potom poreskom reformom rasteretiti privrednike u Srbiji, bez obzira da li iza njih stoji domaći ili strani kapital. To je jedina zdrava osnova za privredni rast, a on jedini može vratiti nadu u perspektivnu budućnost u Srbiji, kako bi se egzodus stanovništva zaustavio.

(Autorka je zamenica predsednika DJB i narodna poslanica)

» Ekonomska sloboda je osnov svake druge slobode

► ***Ne možete se udružiti sa manjim zlom protiv velikog zla i očekivati da će prevladati dobro***

5

Glas razuma, 9. januar 2019.

SRBIJI JE POTREBNA TREĆA OPCIJA

Demontaža parazitsko - partijskog sistema

Vizija DJB je da od Srbije napravi društvo u kome se lepo i rado živi. Da bismo to postigli, moramo da postavimo sistem u kome je važno šta znaš, a ne koga znaš, koji je dobar za ljude koji žive od svog rada, a ne za parazite koji žive na grbači drugih.

Glavni problem Srbije je partokratija koja je pojela celo društvo. Srbija je postala privatna država privilegovanih partijskih kadrova. DJB je ušao u politiku na platformi borbe protiv partokratije. Naš proglas je glasio i glasi: “Mi ne odustajemo, dok ne ukinemo partijsko zapošljavanje, dok ne ukinemo tajne štetne ugovore, dok ne uvedemo univerzalnu socijalnu zaštitu i zdravstvenu zaštitu za sve, dok ne smanjimo namete na rad, dok ne ukinemo medijski mrak kojim se manipuliše građanima Srbije, dok zauvek ne razmontiramo parazitski sistem koji ubija Srbiju.”. Srbija mora da postane država koja radi u interesu svih građana.

U poslednje dve godine, teme koje je nametnuo DJB su postale glavne teme na političkoj sceni. Program DJB kopiraju svi i to je dobro, od borbe protiv partokratije i partijskog zapošljavanja, protiv tajnih ugovora, ukidanja nameštenih tendera i burazerske ekonomije, zakona o poreklu imovine, ispitivanje svih pljačkaških privatizacija do smanjenja nameta na rad, besplatnih udžbenika, overenih zdravstvenih knjižica za sve građane. Nadamo se da zaista i misle da ostvare sve ove stvari. Međutim, mi im više ne verujemo.

Da li su se bivši zaista promenili?

DJB ne veruje ni sadašnjoj vlasti, ni onoj pre nje. DJB ne veruje da su zaista iskreni kada ponavljaju naš program i govore o borbi protiv partokratije za uređeno društvo zasnovano na vladavini prava, poštovanju Ustava i zakona i nezavisnim institucijama sistema. Dok su bili na vlasti, i jedni i drugi, imali su priliku da sve ovo sprovedu.

Jedan od razloga zašto im ne verujemo je činjenica da u Srbiji postoje opštine i gradovi u kojima SNS nije na vlasti. To su Šabac, Paraćin, Čajetina, Novi Beograd, Stari grad. U svima njima političari koji su na vlasti rade suštinski isto što radi i SNS u ostalim opštinama: kontrolišu lokalne medije, nameštaju tendere, partijski zapošljavaju svoje kadrove. Vučić jeste gori od njih, ali za nas današnji Šabac ili Paraćin ili Čajetina ili Novi Beograd ili Stari grad nisu opštine i gradovi slobode, jer je u njima ista partokratija na vlasti od 5. oktobra do danas.

Drugi razlog je to što građani ne veruju u iskrenost ljudi koji su bili na vlasti, radili isto što i današnja vlast, a sada to kritikuju. Kad god neko ko je krao iznosi argument protiv bilo koga ko krađe danas, taj argument gubi na snazi. Dovoljno je da pogledate Skupštinu i vidite kako vladajuća većina na svaku argumentovanu kritiku odgovara sa: „A šta ste vi radili?“ I taj argument prolazi kod građana. Sve što ostaje biračima je gorak ukus u ustima i poruka: “Svi su isti”. Vlast i ne plasira poruku da su oni dobri, jer im niko to i ne veruje. Oni plasiraju poruku da su svi isti i da nema razloga da se bilo šta menja.

Da bismo sprovedi svoju viziju u delo, DJB mora da osvoji dovoljno glasova da bude stranka bez koje se ne može praviti vlast. Od glasača tražimo da nam daju glas i da nas svojim glasom dove-

► ***Vlast i ne plasira poruku da su oni dobri, jer im niko to i ne veruje. Oni plasiraju poruku da su svi isti i da nema razloga da se bilo šta menja***

du u poziciju da bez nas drugi ne mogu. Mi ćemo to poverenje vratiti tako što ćemo biti garant da će se desiti demontaža partijskog parazitskog sistema i uspostavljanje sistema koji je u interesu građana. DJB je garant da u vlasti u kojoj mi budemo učestvovali neće biti partijskog zapošljavanja, tajnih ugovora, nameštenih tendera. DJB je garant da će se doneti Zakon o poreklu imovine i da će se procesuirati svi koji su se okoristili u pljačkaškim privatizacijama. DJB je garant da će Srbija dobiti besplatne udžbenike za svu decu i da će svi građani imati overene zdravstvene knjižice. DJB je garant da će se usvojiti Zakon o Kosovu i Metohiji. DJB je garant da će Srbija voditi državotvornu, a ne podaničku kolonijalnu politiku prema bilo kome.

Srbija je postala privatna država privilegovanih partijskih kadrova

Potreban kontrolor vlasti

DJB neće ulaziti u predizbornu ili postizbornu koaliciju, niti će sarađivati sa SNS-om i sa strankama koje su sa SNS-om u koaliciji na bilo kom nivou vlasti. Ovo sem stranaka koje čine republičku vlast isključuje i stranke LDP i LSV koje su sa SNS-om u koaliciji na Vračaru, u Novom Sadu, itd.

DJB neće ulaziti u predizbornu koaliciju sa strankama koje su zloupotrebljavale javne resurse dok su bile na vlasti, učestvovala u partijskom zapošljavanju, pljačkaškim privatizacijama, kontrolisale medije, nameštale javne nabave, pljačkale javne fondove, podržavale sulude subvencije i na njih uzimale partijski reket. Nećemo, jer im ne verujemo. One tek treba da dokažu da su se zaista promenile. To kako rade u Šapcu, Paraćinu, Čajetini, Novom Beogradu i Starom gradu nam govori da nisu.

DJB okuplja građane kojima se patriotizam podrazumeva. DJB je stranka zdravog razuma. DJB vodi državotvornu politiku i stoji na strani suvereniteta, a ne na strani korporativnog globalizma. DJB hoće da zaustavi pljačku Srbije koja traje već gotovo 30 godina. DJB hoće promenu sistema, a ne samo puku promenu vlasti. DJB hoće da raskrsti sa ostacima socijalizma i komunizma,

hoće Srbiju otvorenu prema svetu koja štiti svoje interese, vrednuje svoju slobodu i nije podanik nikome.

Kada bismo pogazili bilo koji od ovih principa, DJB bi izgubio smisao svog postojanja. Mi mislimo da se ne možete udružiti sa manjim zlom protiv velikog zla i očekivati da će prevladati dobro. Ne možete mešati čisto i prljavo i očekivati da će se izroditi čisto. Zbog toga: ili sa štitom ili na štitu, DJB će samostalno izaći na sledeće izbore. Na našu listu su dobrodošli svi čestiti građani koji, kao i mi, žele promenu sistema i ukidanje partokratije u Srbiji. Na sledećim parlamentarnim izborima glasači će odlučiti da li im uopšte treba DJB kao kontrolor buduće vlasti. DJB se neće udružiti sa bivšom partokratijom kako bi se iza nje sakrio od odluke birača o tome da li želi ovakvu političku opciju ili ne.

Politička scena u Srbiji se danas deli na dva pola: jedan čine stranke sadašnje, a drugi stranke prethodne vlasti. DJB misli da je Srbiji potrebna treća opcija. DJB traži od građana da nas svojim glasom dovedu u poziciju da se bez nas ne može formirati buduća vladajuća većina. DJB traži od građana mandat da bude garant da neće opet, po treći put, sjahati Kurta da uzjaše Murta, već da će se suštinske promene zaista i desiti.

► ***DJB je garant da će Srbija voditi državotvornu, a ne podaničku kolonijalnu politiku prema bilo kome***

EU koja podržava autokratu je prava adresa za zahteve sa protesta

Svaki protest bi morao da ima zahteve, da ti zahtevi budu razumni i da budu upućeni na pravu adresu. Zahteve treba da napišu građani, ne stranke. Zahtevi treba da budu iznadstranački. Stranke treba da podrže zahteve.

Vučić nema nameru da odseče granu na kojoj sedi: medijski mrak i manipulacija izborima. Prava adresa je EU koja podržava autokratu i bez koje bi grana na kojoj sedi pala.

Zahtevi treba da budu jednostavni, malobrojni i jasni svima. Iznadstranački. Glavni cilj su: SLOBODNI I FER IZBORI. Mislim da zahtevi treba da se koncentrišu na to da se postigne taj cilj. Zato je adresa za te zahteve EU, ne Vučić.

EU je koren problema sa autokratama na Balkanu. Usmeravanjem protesta ka EU, oni koji podržavaju EU će moći da provere lice-mernost EU pred velikim brojem građana. Za one koji su protiv EU, to je prilika da se uključimo u evropski talas nezadovoljstva protiv EU. Obe grupe su na dobitku. DJB je u ovoj drugoj grupi.

Recimo, protestne šetnje od ambasade do ambasade koje podržavaju autokratu i sve ovo što radi u Srbiji. Da mediji u njihovim zemljama prenesu kako je ispred njihovih ambasada u Beogradu protestovao veliki broj građana jer su njihove vlade zaboravile „evropske vrednosti“ i podržavaju Vučića.

Saša Radulović,
predsednik Programskog saveta DJB
i narodni poslanik

DJB podržao zahteve za fer izborne uslove

DJB je 14. decembra potpisao zajednički dokument o zahtevima opozicije za sprovođenje slobodnih i poštenih izbora. DJB je u skupštinsku proceduru pre godinu dana poslao tri zakonska predloga koji bi značajno smanjili mogućnost vladajuće većine da manipuliše biračkim spiskovima i krađe glasove. DJB je ključne odredbe iz tih zakonskih predloga uneo u zajednički tekst zahteva opozicije.

U Srbiji ne postoje uslovi za slobodne, poštene i fer izbore, javni medijski prostor se zloupotrebljava u propagandne svrhe vladajuće partije i njenih političkih satelita i guši svaku kritiku kroz najbrutalnije blaćenje, pretnje i pritiske prema političkim akterima, novinarima, aktivistima i građanima koji imaju drugačije političke stavove.

Temelj demokratije je smenjivost vlasti. Da bi politički sistem garantovao tu smenjivost, mora imati slobodne i fer izbore. Za ravno-pravnu političku utakmicu od suštinske važnosti su jednak pristup medijima i odvijanje izbornog procesa u demokratskoj atmosferi, bez izborne krađe i zastrašivanja glasača.

6 Preneto iz Beogradskog glasa

Glas razuma, 9. januar 2019.

Kolonoskop

Poglavlje o farsa

Prošlo je jedanaest godina otkako su komesar za proširenje EU Oli Ren i potpredsednik srpske vlade Božidar Đelić potpisali Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju između EU i Srbije. Od ukupno 34 poglavlja u pregovaračkom postupku, Srbija je do sada otvorila 16, a zatvorena su svega dva poglavlja – „Obrazovanje i kultura“ i „Nauka i istraživanje“. Nakon izvršenog skrininga, Evropska komisija je za većinu neotvorenih poglavlja upotrebila izraz „potrebno je više napora“ ili „potreban je značajan napor“, a za poglavlje „Životna sredina“ konstatovana je „potpuna neusklađenost sa zakonodavstvom EU“.

Skrining za Poglavlje 19, koje se odnosi na socijalnu politiku i zapošljavanje, završen je juna 2014, a prethodni ministar za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna pitanja Aleksandar Vulin obećavao je da će to poglavlje biti spremno za otvaranje do kraja 2016. Ali niti se to dogodilo, niti Poglavlje 19 više iko pominje. Umesto da radi na usklađivanju sa principima EU koji se odnose na socijalna i radnička prava, Vlada je donela uredbu kojom je uveden prinudni rad korisnika novčane socijalne pomoći. Prema podacima koje je izneo Danilo Čurčić iz YUCOM-a, za četiri godine primene ove uredbe skoro 10.000 korisnika novčane socijalne pomoći bilo je prinuđeno da obavlja neplaćeni rad pod pretnjom gubitka svojih prava. Najčešće se korisnici primoravaju da čiste ulice, kopaju kanale i grobove (Rekovac), a o kakvom je ponižavanju reč, najbolje govori primer Plandišta, u kome se novčana pomoć od 2.000

dinara odrađuje dva dana po osam sati društveno korisnog rada, što je manje i od dnevnice koju na crno dobijaju nekvalifikovani radnici. Uprkos zahtevima za ocenu ustavnosti ove uredbe, Ustavni sud nije stigao da je razmotri, prioriteta su bile ocene ustavnosti Pravilnika za izdavanje i oduzimanje licence za ribočuvara i drugih sličnih propisa.

► **Prethodni ministar za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna pitanja Aleksandar Vulin obećavao je da će Poglavlje 19 biti spremno za otvaranje do kraja 2016. Niti se to dogodilo, niti ovo poglavlje više iko pominje**

Da li su u Briselu upoznati sa ovakvim stanjem? Naravno da jesu. U nekoliko poslednjih izveštaja Saveta Evrope u vezi sa izvršavanjem obaveza koje je Srbija preuzela potpisivanjem Evropske socijalne povelje konstatovano je da je nivo socijalne pomoći građanima Srbije „očigledno nedovoljan“, posebno kada je reč o pravu na socijalnu i medicinsku pomoć i pravu starijih lica na socijalnu zaštitu.

A da li čelnici EU znaju kakvo je stanje radničkih prava? Jesu li čuli za pelene u „Juri“, zaključane toalete u „Geoksu“, za radnika „Goše“ koji je izvršio samoubistvo zato što mu je poslodavac dugovao 20 plata, za sve one koji su zbog pokušaja da iskoriste pravo na štrajk pod pretnjom krivičnim prijavama i zatvorom primoravani da potpisuju sporazumne raskide radnog odnosa? Znaju li da u Srbiji nikada nijedan poslodavac nije odgovarao zbog zabrane sindikalnog udruživanja, garantovanog Ustavom i Zakonom o radu? Znaju, naravno. Kao što znaju i za još mnoge loše stvari zbog kojih Srbija ne otvara Poglavlje 19, a kad će - ne zna se.

U romanu „Rod“ Miljenko Jergović kaže da je Evropska unija zajednica kultura samo u onoj meri koliko to doprinosi boljem poslovanju i prosperitetu telekomunikacionih i naftnih kompanija. „Ali ono što je najgore i najmučnije jest to da temeljna ljudska prava građana EU zavise od toga jesu li oni rođeni u Nemačkoj, Nizozemskoj, Francuskoj ili, na primer, u Grčkoj, Mađarskoj ili Italiji“, kaže Jergović, konstatujući da je sa stanovišta ljudskih prava prostor ujedinjene Evrope isti kao da carine i granični prelazi i dalje postoje.

Kako će se s tim prostorom sjediniti država čija socijalna uloga odumire, a vlast odustaje od principa solidarnosti svodeći socijalnu politiku na diskreciona ovlašćenja Vlade i volju nedodirljivog vođe? Uz minimum iluzija o vrednostima ujedinjene Evrope, odgovor na ovo pitanje verovatno glasi: Nikako! Otuda i ova farsa sa otvaranjem poglavlja više liči na nekakav srpski Bregzit nego na iskrene napore za usvajanje standarda modernog sveta. Ali problem je što su alternative loše, a „prijatelji“ iz Brisela surovo racionalni, pa na konkursima za radna mesta u njihovim firmama u Srbiji bolje prolaze kandidati koji, osim srpskog, imaju i hrvatski pasoš.

SOCIJALNE KARTE: ZAŠTO NAPREDNJACIMA NE ODGOVARA

Pravda odložena

Socijalne karte će pomoći državi da se obračuna sa korupcijom, izjavio je i ostao živ ministar za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna pitanja Zoran Đorđević. Istovremeno, socijalne karte će omogućiti državnim organima da bolje procene da li osoba koja konkuriše za socijalnu pomoć stvarno i zaslužuje da je dobije, rekao je ministar uz tvrdnju da će u budžetu za narednu godinu biti izdvojeno znatno više novca za brigu o najugroženijima. Nažalost, u pitanju je notorna laž, o čemu smo već pisali, pa ćemo, umesto toga, analizirati slučaj penzionera N. T., čija penzija, nakon ukidanja zakona o umanjenju, iznosi 74.350 dinara. Šta skriva socijalna karta gospodina N. T.?

Kao bitan detalj za informisanje državnih organa najpre bi mogla poslužiti činjenica da je 10. novembar, kada je uplaćen prvi deo oktobarskih penzija, u porodici junaka ove priče dočekan kao pravi praznik. Toga dana N. T. je konačno primio penziju bez umanjenja od 100 evra, tačnije 11.887 dinara, koliko mu je mesečno oduziman prethodne četiri godine. Slučajno se taj iznos skoro u dinar poklapa sa iznosom na priznanici „Infostana“ za stan od 75

kvadrata u kome N. T. živi sa suprugom koja nema sopstvenih prihoda, sinom koji kao profesor fizičke kulture sa nepunim fondom časova zarađuje oko 45.000 dinara, snajmom koja je u „cvetu mladosti“ ostala bez posla i već četiri godine niko neće da je zaposli i dva unuka – srednjoškolcem i svršenim studentom koji tek što se prijavio na biro za zapošljavanje. To su, dakle, osnovni podaci za formiranje socijalne karte: a) šestočlano domaćinstvo, b) dva prihoda – jedna plata ispod proseka i jedna natprosečna penzija, nešto manja od penzija predsednikovih roditelja, c) četiri izdržavana člana, d) prosečan prihod po članu 19.941 dinar (kad se računa pun iznos penzije) ili 17.913 dinara (dok je penzija umanjivana).

Ne postoji ni baza podataka

Da vidimo sad ima li domaćinstvo N. T. skrivenih prihoda? Pošteno govoreći – ima. Snajka dva puta nedeljno čisti nekoliko ulaza u naselju, za šta joj vlasnik firme za čišćenje mesečno iskešira nekad 12.000, a nekad 14.000 dinara, dok profesor fizičkog povre-

Karikatura: Saša Dimitrijević

meno zamenjuje prijatelja u jednoj privatnoj teretani i tako, otprilike svakog drugog meseca, domaći do dodatka na platu od 50–60 evra. A kakvi su s prihodima od nekretnina? E, tu je odgovor nešto komplikovaniji. N. T. je od oca nasledio vikendicu na Rajcu,

dok je njegov sin vlasnik automobila „fijat punto“ starog 12 godina. Kako bi sinovljevoj porodici omogućio komforniji život, od aprila do oktobra N. T. sa suprugom boravi u vikendici, gde ostvaruje simboličnu poljoprivrednu proizvodnju isključivo za sopstvene potrebe, a od prodaje rakije koju sam proizvodi ostvari prihod u visini maksimalno jedne i po svoje penzije (oko 100.000 dinara). Ovaj dodatni prihod u celosti „pojeduu“ popravke četiri i po decenije stare vikendice, za šta je često neophodno otkinuti poneku hiljadicu i od tekućih primanja.

Prema važećim kriterijumima za procenu socijalnog statusa može se

zaključiti da je N. T. materijalno dobrostojeći gospodin u godinama čija mesečna primanja za oko 50 odsto nadmašuju prosečnu zaradu u državi (49.901 dinara, prosek za oktobar 2018) i trostruko su veća od prosečne penzije. Kao takav on je bio idealna meta otimačine zvane fiskalna konsolidacija tokom koje mu je za četiri godine od penzije bespovratno oduzeto više od 4.500 evra. Čak i da su vlasti imale uvid u njegovu socijalnu kartu, N. T. ovaj harač ne bi mimoišao. Pa čak i ako jednog dana država napravi bazu podataka o stvarnom socijalnom položaju građana, domaćinstvo N. T. neće imati pravo na bilo kakve beneficije. Dovoljno je pogledati kriterijume za odobravanje subvencija za plaćanje objedinjenih komunalnih usluga (Infostan) prema kojima domaćinstva sa pet i više članova ostvaruju popust od 30 odsto ako im ukupni mesečni prihodi ne prelaze 15.000 (petnaest hiljada) dinara, dok deset odsto popusta sleduje domaćinstvima čiji su ukupni prihodi ispod 46.000 dinara. Još je niži prag tolerancije u Elektroprivredi

Učešće izdataka za socijalnu zaštitu u BDP

država	2008.	2016.
Belgija	27,7	29,8
Bugarska	14,7	17,5
Francuska	30,8	34,3
Hrvatska	18,8	21,3
Mađarska	22,3	19,2
Austrija	27,6	30,3
Slovenija	21,0	23,3
Finska	25,1	32,0
Srbija	22,9	21,5
EU	25,9	28,2

**Socijalna zaštita obuhvata izdatke za penzije, zdravstveno osiguranje, socijalno ugrožene, invalidsku i porodičnu pomoć, podaci Eurostata*

► **Uz Mađarsku, Srbija je među retkim evropskim zemljama koja je u periodu od 2008. do 2016. smanjila učešće socijalnih izdataka u BDP-u**

POŠTENA SOCIJALNA POLITIKA

za 2020.

Srbije, koja domaćinstvima sa šest i više članova isporučuje besplatne kilovate samo ako im ukupni mesečni prihodi ne prelaze 34.000 dinara.

Nepravde vlasti u nizu

Nasuprot „izdašnosti“ u odobravanju povlastica, u njihovom uki-danju država je i te kako revnosna. Tako je stariji unuk N. T. izgubio pravo na besplatno zdravstveno osiguranje čim je napunio 26 godina. Iako trenutno nezaposlen i uredno zaveden u evidenciju Nacionalne službe za zapošljavanje, kao deo domaćinstva čiji mesečni prihodi po članu prelaze 18.000 dinara, da bi imao overenu zdravstvenu knjižicu, mladić na račun Republičkog fonda zdravstvenog osiguranja mora mesečno da uplaćuje 3.000 dinara.

Pa kako će to onda sa izradom socijalnih karata podela socijalne pomoći postati pravednija, jasno je valjda samo ministru Đorđeviću. I uz ozbiljnu evidenciju po domaćinstvima, prema sadašnjim kriterijumima, čak i da se oni u izvesnoj meri ublaže, teško da će korisnik bilo kakvih socijalnih povlastica postati neko ko to do sada nije bio. S druge strane, za očekivati je da će deo korisnika državnog socijalnog paketa ostati bez sadašnjih beneficija. Na

» **Da bi ostvarila 30 odsto popusta za plaćanje „Infostana“, domaćinstva sa pet i više članova ne smeju imati ukupne mesečne prihode veće od 15.000 dinara**

primer, komšinica N. T., koja sa penzijom od 16.000 dinara (ima svega 18 godina radnog staža kao nekvalifikovani radnik), ostvaruje gotovo sve moguće beneficije iako živi u zajedničkom domaćinstvu sa suprugom čija je penzija 45.000 dinara. Uspostavljanjem jedinstvene baze podataka država će biti u prilici da efikasnije suzbije ovu vrstu zloupotreba i tako dodatno uštedi na socijalnim izdacima, što je svakako pozitivan, ali nikako i dovoljan korak ka pravednijoj socijalnoj politici.

Da priča o izradi socijalnih karata nije iskrena, najbolje potvrđuje neprekidno odlaganje njene realizacije. Pa i ovog puta, u najavi ministra Đorđevića, pominje se tek faza raspisivanja tendera za tehnički deo posla, usvajanje zakona o socijalnim kartama pomerenom je na drugu polovinu godine, a praktična primena projekta na 2020. godinu, uz obavezno ograđivanje u stilu „eventualno“, „najverovatnije“ itd. Naprednjačkoj

vlasti, to je više nego jasno, poštena i pravedna socijalna politika nikako ne odgo-vara. Da je tako, oni bi se drugačije ponašali prema penzionerima (na penzije ide više od 45 odsto ukupnih socijalnih izdataka) i ne bi jednu nepravdu (privremeno smanjenje penzija samo delu korisnika) zamenjivali drugom (ukidanje formule za usklađivanje penzija i uvođenje diskrecionog prava Vladi da samo delu pensionera isplaćuje tzv. novčano uvećanje uz penziju). Ne zan-ima ih upozorenje Fiskalnog saveta da se time krše principi odgovorne socijalne poli-tike koja „podrazumeva da se ograničena budžetska sredstva odobravaju samo istins-ki materijalno ugroženim građanima, pri čemu je materijalnu ugroženost neophodno ustanoviti na nivou čitavog domaćinstva“.

Primerbe Fiskalnog saveta

„Nemoguće je socijalni status utvrditi samo na osnovu jednog izvora prihoda – što je intencija zakonodavca sa predlogom novčanog uvećanja uz penziju. Niska penz-ija može biti ishod dijametralno suprotnih socijalnih prilika – radnika koji je 40 godi-na radio nisko plaćene poslove, ili radnice koja usled situiranosti muža nije morala naporno da radi i ciljala je samo da ispuni minimalnih 15 godina radnog staža. Dodatno, pensioneri sa relativno niskom penzijom mogu da žive sami i zaista budu socijalno ugroženi, a mogu i da žive sa supružnikom koji ima relativno velika pen-zionerska primanja ili raspolaže rela-tivno vrednom imovinom. Sve to ukazuje na neophodnost uzimanja u obzir imovinskog stanja čitavog domaćinstva prilikom razmatranja bilo koje mere socijalne politike“, upozorio je Fiskalni savet uz ocenu da se izmena-ma Zakona o PIO kojim je Vladi data zakonska mogućnost da delu pension-era isplaćuje „novčano uvećanje uz pen-ziju“ trajno podriva integritet sistema penzijsko-invalidskog osiguranja.

„Uvođenje socijalnih karata je iznuđeno zlo, nešto što bih ja nazvao upravljanjem bedom, sa manje neravnoteža i grešaka nego do sada, ali to ne rešava problem siromaštva u Srbiji“, smatra profesor Fakulteta političkih nauka Zoran Stojiljković. Ali Aleksandra Vučića i pripadnike njegove kamarile suzbijanje siromaštva mnogo ne zanima. Vidi se to i iz podataka „Eurostata“ prema kojima je Srbija, uz Mađarsku, među retkim evropskim zemljama koja je u periodu od 2008. do 2016. smanjila učešće socijalnih izdataka u BDP-u. Nasuprot tome, upravljanje bedom za Vučića je od vitalnog značaja. A bedom se efikasnije upravlja bez socijalnih karata. Jer sa doslednom primenom socijalnih karata i pravednom socijalnom politikom smanjenje penzija i uvođenje „novčanog uvećanja uz penziju“ izgledalo bi bitno drugačije. I za tili čas moglo bi se dogoditi da vođa ostane bez nekoliko stotina hiljada „obožavatelja“.

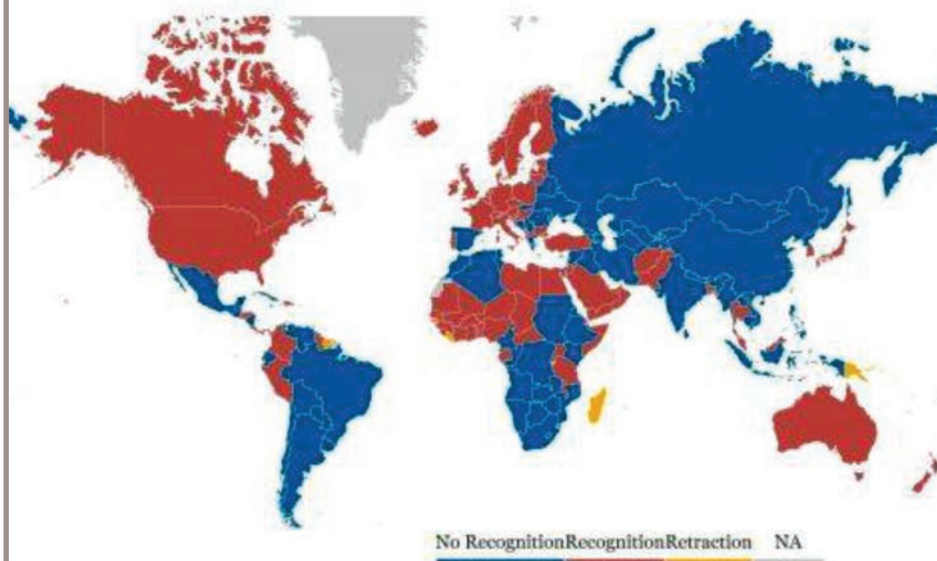
NE PREGOVARA SE SA ONIM
KOJI NE ISPUNJAVA DOGOVOR

Šta Srbija treba da radi u vezi sa KiM?

Ne ulazeći u celu štetnost Briselskog sporazuma i činjenicu da Srbija nika-da nije ni trebala da ga potpisuje, Srbija treba da uradi sledeće:

1. Srbija treba da donese Zakon o Kosovu i Metohiji koji je presek Ustava Srbije i Rezucije 1244, urađen po uzoru na Dansku i Farska ostrva čime bi Ustav Srbije ponovo počeo da vredi za celu teritoriju Srbije.
2. Da zamrzne pregovore u Briselu dok Priština ne osnuje Zajednicu Srpskih Opština (ZSO) na koju se obavezala pre šest godina u Briselskom sporazumu, dok ne povuče odluku o taksama i dok ne povuče zakon kojim se otvara mogućnost osnivanja vojske. Besmisleno je prego-varati sa nekim ko ne ispunjava dogovoreno.
3. Proglasi Briselski sporazum ništavim ako Priština u roku od tri meseca ne ispuni tačku 2. Sporazum sa nekim ko ga ne ispunjava je ništav.
4. Vрати organe Republike Srbije na sever KiM nakon tačke 3. posebno organe pravosuđa i policije.
5. Ima plan za reagovanje Vojske Srbije u slučaju da Priština pokuša bilo šta da uradi silom. Jedini način da odvratiš agresiju je da upoznaš sve sa posledicama agresije i neminovnom reakcijom države Srbije.

International Recognition of Kosovo (2008-2018)

Koliko zemalja je priznalo Kosovo nije relevantno. To i ova mapa pokazu-je. Kosovo može da postane nezavisna država samo na dva načina: da Savet bezbednosti donese novu rezoluciju koja će poništiti Rezoluciju 1244 i dati im nezavisnost, ili ako Srbija sama pristane na to. Plan Nemačke je da uz pomoć vlade Srbije postigne pravno obavezujući sporazum između Beograda i Prištine i time dobije pristanak Srbije na nezavisnost Kosova. To je i predlog Haradinaja, Vučićevog koalicionog partnera.

Srbiji su potrebni državnici. Ozbiljni ljudi koji rade u interesu države i građana Srbije, ne poslušnici koji od kolonizatora očekuju podršku za ostanak na vlasti.

Saša Radulović, predsednik Programskog saveta DJB i narodni poslanik

ČUDNA I SKAREDNA VIŠEMESEČNA KAMPANJA PROPAGANDNOG GLASILA NEMAČKE VLADE

Saša Radulović tužio “Dojče vele”

Nakon okončanja komplikovanog i dugotrajnog procesa prikupljanja dokaza u Sjedinjenim Američkim Državama, osnivač pokreta „Dosta je bilo“ Saša Radulović je u novembru prošle godine, preko svog pravnog zastupnika u Bonu, podneo tužbu protiv “Dojče velea”, državnog medijskog kanala Nemačke. Nemački sud je u decembru prihvatio ovu tužbu i uputio je u redovnu sudsku proceduru. Tužbi je prethodio pokušaj mirnog rešavanja spora početkom ove godine koji je “Dojče vele” odlučio da ignoriše.

Podsećamo, “Dojče vele” je u avgustu 2016. godine, samo dva meseca nakon što je DJB po prvi put ušao u Narodnu skupštinu Republike Srbije, i to kao najjača opoziciona politička opcija, preko svog dopisnika iz Srbije Nemanje Rujevića lansirao u javnost neistinitu priču da Saša Radulović od 2002. godine duguje više od milion dolara poreza u SAD i da je, zarad izbegavanja plaćanja tog poreskog duga, 2005. godine iz SAD „utekao“ u Srbiju.

► ***U avgustu 2017. godine, “Dojče vele” je objavio novi tekst svog dopisnika Nemanje Rujevića u kome je ponovio iste neistinite tvrdnje o postojanju poreskog duga***

Intenzivna kampanja “Dojče velea” je trajala više meseci. Objavljeno je više tekstova. Tekstovi su praćeni i intenzivnom kampanjom “Informera”, “Pinka”, “Studija B” i ostalih delova Vučićevog propagandnog tima, da bi kulminirala napadima narodnih poslanika SNS-a Ristićevića i Martinovića, a i samog Aleksandra Vučića u Skupštini Republike Srbije. Da je kampanju lansirao “Informer” ili sam SNS, imala bi mnogo manji efekat. Ovako, lansirana od strane “Dojče velea”, za koji većina građana Srbije i ne zna da je propagandni kanal nemačke vlade, u ovu kampanju poverovali su i mnogi glasači i simpatizeri DJB.

Kada je u septembru 2016. godine Saša Radulović javnosti predstavio elektronski izvod iz baze podataka američke Federalne poreske uprave (IRS) na kome se jasno vidi da su sve tvrdnje “Dojče velea” da u SAD „poreznici još čekaju na svoj milion“ neistinite, umesto da prizna grešku i izvini se, “Dojče vele” je objavio tekst s tendencioznim naslovom koji čitaocce dovodi u zabludu: „Nesto što nije dokaz”, stavljajući sebe, bez ikakvog osnova i pokrića, u poziciju da procenjuje šta jeste, a šta nije dokaz, na taj način dodatno razotkrivajući stvarni karakter i pozadinu cele kampanje.

Godinu dana kasnije, u avgustu 2017. godine, “Dojče vele” je objavio novi tekst Rujevića u kome je ponovio iste neistinite tvrdnje o postojanju poreskog duga, pri tome se angažujući i da diskredituje politiku koju zastupa DJB na čijem se čelu Radulović tada nalazio, tvrdeći da je „kršio principe transparentnosti i čistih ruku koje je sam proklamovao“, da pati „od iste paranoje i autoritarnog nago-

na kao Vučić“, da je sumnjivo trošio novac u izbornoj kampanji i da nije ispunio obećanje da će tužiti “Dojče vele”, ponovo dokazujući da je glavni cilj kampanje bio blaćenje Saše Radulovića.

Saša Radulović je angažovao poreskog stručnjaka Majkla DŽ. Dezmonda iz Kalifornije koji je u junu 2018. godine napisao izveštaj koji je sastavni deo tužbe i koji pobija sve tvrdnje “Dojče velea”. U međuvremenu, predsednik SAD Donald Tramp je Majkla DŽ. Dezmonda u avgustu ove godine nominovao za svog Glavnog savetnika za Federalnu poresku upravu (Chief Counsel of the IRS). Za razliku od “Dojče velea”, on nesporno jeste kompetentan da oceni šta jeste, a šta nije dokaz.

Pripreme za tužbu su trajale dve godine, uz pauze tokom i nakon predsedničke kampanje i kampanje za

► ***Tekstovi “Dojče velea” praćeni su intenzivnom kampanjom “Informera”, “Pinka”, “Studija B” i ostalih delova Vučićevog propagandnog tima***

beogradske izbore, i to uz značajne troškove, jer su zahtevale angažovanje kako pravnog tima u Nemačkoj, tako i pravnog tima u SAD. Svestan ove činjenice, “Dojče vele” je vodio kampanju verovatno očekujući da će tužba izostati upravo zbog visokih troškova koji su za nju vezani. Federalna poreska uprava (IRS), koja obrađuje poreze za preko 350 miliona ljudi i veliki broj pravnih lica u SAD, nema kancelarije i šaltere na koje možete otići i dobiti uvid u “vaš” predmet. Princip njihovog rada je da, ako misle da ste dužni porez, oni dođu kod vas i kontrolišu vas u vašem domu ili firmi. Kada poreskom obvezniku trebaju neke informacije od Federalne poreske uprave (IRS), proces njihovog pribavljanja traje izuzetno dugo. Saša Radulović je ovo detaljno objasnio u autorskom tekstu za “Nedeljnik” u septembru 2016. godine.

Ovo je parnica u kojoj građanin Srbije tuži propagandni kanal Vlade Nemačke, u kojoj je glavni svedok i stručnjak koji je sačinio izveštaj – i glavni savetnik predsednika SAD za Federalnu poresku upravu (IRS). Očekujemo da će nemački sud pokazati da u Nemačkoj, za razliku od Srbije, postoji podela vlasti na izvršnu, zakonodavnu i sudsku i da je sudska vlast zaista iznad izvršne.

serija insinucija je produbljena i proširena. Ovde se bavimo samo prvim tekstom koji je pokrenuo lavinu i na osnovu koga su “Informer”, “Pink”, “Studio B”, a zatim i Ristićević, Martinović i Vučić u Skupštini, nastavili kampanju protiv Saše Radulovića koja je trajala mesecima.

1. Da dokument koji su pokazali predstavlja dokaz duga od preko milion dolara.

Poreski stručnjak koga su angažovali za potrebe tog teksta je morao da im objasni da takav dokument ne predstavlja dokaz duga. Šta dokument u stvari predstavlja, kako i u kojim situacijama nastaje, objašnjeno je u tužbi i u izveštaju poreskog stručnjaka Majkla DŽ. Dezmonda iz Kalifornije koji je u međuvremenu nominovan za Glavnog savetnika za Federalnu poresku upravu (Chief Counsel of the IRS) predsednika SAD-a.

DW u tekstu tvrdi da je 11 godina star dokument „veoma svež“ jer su njegovu kopiju overili 16. jula. 2016. godine, aludirajući na to da je dug stvaran i da postoji i danas. Poreski stručnjak koga su angažovali je mogao da im objasni da lokalni katastri nikada ne uklanjaju dokumente, čak i kada su povučeni zbog greške ili su plaćeni ili istekli.

2. Da „Saša Radulović duguje više od milion dolara za porez“.

Ne da je možda dugovao, jer ipak se radi o periodu od pre 15 godina, niti da je možda reč o grešci koja je ispravljena, već, kategorički, da - DUGUJE. Činjenica jeste da Saša Radulović nije, niti je ikada bio dužan porez. To je i dokazano u tužbi nemačkom sudu.

Očigledno je da tvrdnja da neko i danas DUGUJE milion dolara, pogotovo neko ko je politički lider i bivši ministar privrede, diskredituje čoveka za razliku od, recimo, vesti da je reč o grešci. Kako dolazi do grešaka poreske administracije koja čak i u situacijama kada nema adresu poreskog obveznika pribegava drastičnim merama (što i jeste jedan od razloga da nije moguće „uteći“ poreskoj upravi), objašnjeno je detaljno u izveštaju Majkla DŽ. Dezmonda koji je sastavni deo tužbe. DJB neće otkrivati ove detalje dok traje sudski postupak.

► ***Kada dug zaista postoji, američkim poreznicima nije moguće uteći***

3. Da je uverenje da u Americi niko ne može da ne plati porez u stvari mit, i da ovaj njihov tekst to i potvrđuje.

DW u tekstu tvrdi: „Jer itekako je moguće uteći američkim poreznicima, a onda negde daleko biti ugledan građanin pa čak i ministar.“ Ne da je možda moguće „uteći“ i da ne znaju da li je Saša Radulović uopšte morao da utekne, već se kategorički tvrdi da su pokazali da je „ministar utekao“. Ovaj njihov tekst, naravno, ne pokazuje ništa od toga. Kada dug zaista postoji, američkim poreznicima nije moguće uteći.

Ovakve tvrdnje se ne mogu naći ni u jednom ozbiljnom mediju, osim ako cilj teksta nije blaćenje. Inače, Saša Radulović je od 2008. godine, pa sve dok nije postao ministar u septembru 2013. godine, radio kao specijalni savetnik Specijalnog tužilaštva na predmetima 24 sporne

► ***Ovakve tvrdnje se ne mogu naći ni u jednom ozbiljnom mediju, osim ako cilj teksta nije blaćenje***

privatizacije unutar projekta pomoći našem tužilaštvu za otkrivanje finansijskih malverzacija, prevara u stečaju, na berzi i poreskih utaja, a po ugovoru sa Američkim ministarstvom pravde.

4. Da su dokument na kome su zasnovali priču dobili od Američke Federalne poreske uprave.

Dokument su dobili u lokalnom katastru San Mateo okruga. Za razliku od Srbije, u SAD niko ne može bez saglasnosti poreskog obveznika dobiti bilo kakvu informaciju od poreske uprave. Ova nistina je bila potrebna da bi cela konstrukcija izgledala kredibilno.

5. Bazirajući se na neistini da Saša Radulović duguje milion dolara, ceo dalji tekst DW-a plasira seriju dodatnih neistina, insinucija i konstrukcija. Prva glasi: da je zov maternjeg jezika ostavio poreske obveznike poreznika praznih ruku.

Pošto su „utvrdili“ da je Saša Radulović dužan milion dolara, onda tekst dalje ismeva tvrdnju Saše Radulovića da se vratio u Srbiju 2005. godine jer su mu deca zaboravila srpski jezik.

6. Da za 10 dolara svako može da dobije zvaničan izvod iz dokumenta bilo kog poreskog obveznika u SAD-u, da li duguje porez i da li mu se pleni imovina.

U SAD niko ne može da dobije izvod iz dokumenta poreskog obveznika bez saglasnosti poreskog obveznika. Ono što možete, kada znate broj nekog dokumenta u lokalnom katastru, jeste da iz lokalnog katastra dobijete kopiju tog dokumenta. Cilj ove lažne tvrdnje je da pomogne tvdnju da je Saša Radulović pobjegao iz SAD-a zbog poreskog duga, što je potpuna laž.

7. Da je Saša Radulović 2001. papreno platio trominutno predstavljanje na kanalu CNN Financial.

U delu teksta pod ironičnim podnaslovom „Pionir doline“, potpuno nevezano za priču o porezu, ničim izazvan tekst uvodi dodatnu liniju pokušaja diskreditacije Saše Radulovića kroz pokušaje ismevanja njegove karijere u IT industriji. Ova tvrdnja DW je potpuna neistina, za koju nisu pružili nijedan dokaz. Na kanalu su se predstavljali tadašnji biznis lideri.

Ovo je na žalost samo deo blaćenja iz teksta. Gotovo svaka rečenica teksta DW je usmerena u pravcu diskreditacije Saše Radulovića, prikazujući ga kao krajnje sumnjivog čoveka sa sumnjivom karijerom i tako pruža osnov za kampanju protiv njega, koju je SNS potom vodio mesecima. Da je “Informer” objavio ovakav tekst, građani bi razumeli da se radi o manipulaciji i kampanji vlasti za diskreditaciju političkih protivnika. Nikada pre i nikada kasnije DW nije objavio nijedan sličan tekst. Ovako, građanima je ostalo pitanje: zašto bi se državni nemački propagandni medij bavio diskreditacijom političkih opcija u Srbiji?

Mislimo da to u poslednje vreme postaje sve jasnije.

Šta je sve izmislio “Dojče vele”?

Svojim tekstom „Dosta je milion“, “Dojče vele”, nemački državni propagandni kanal, je 5. avgusta 2016. godine pokrenuo kampanju blaćenja Saše Radulovića.

Tekst ne zadovoljava ni minimalne standarde novinarstva. Zlonamernom pogrešnom interpretacijom jednog jedinog papira starog 11 godina, koji su pribavili u lokalnom katastru jednog okruga u SAD-u, sastavili su mešavinu tvrdnji, insinucija i konstrukcija sa očiglednim ciljem pokušaja političke diskreditacije tada najjače opozicione političke opcije u Srbiji.

Pogledajmo šta je sve tvrdio i insinuirao “Dojče vele” u svom prvom tekstu. U tekstovima na sajtu DW koji su usledili, kao i u javnim nastupima Nemanje Rujevića, ova

10 Preuzeto iz Beogradskog glasa

Glas razuma, 9. januar 2019.

Kolonoskop

Kolumna dokonog ministra

N ikad ne reci nikad! Kao maljem ova me drevna mudrost klepila po glavi kad sam na naslovnoj strani jednog dnevnog lista ugledao najavu autorskog teksta ministra za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna pitanja Zorana Đorđevića. I shvatio da se njegovom stavu nema šta prigovoriti.

„Dobra je samo ona politika koja povećava životni standard“, naslov je teksta koji se, doduše, bavi fenomenima koji mi nisu poznati („obrazovana radna snaga naš najvažniji resurs“, „drastični pad nezaposlenosti“...). Ali poenta je jasna. Dakle, politika Aleksandra Vučića je loša zato što ne obezbeđuje povećanje životnog standarda, o čemu svedoče i podaci Zavoda za statistiku. Prosečna neto zarada u avgustu iznosila je 49.773 dinara ili 421 evro, samo 21,6 odsto ili 75 evra više od prosečne zarade u julu 2012. kad je Vučić kao prvi potpredsednik Vlade zaseo na vlast. A čak 50 odsto zaposlenih, priznaje državna statistika, zarađuje manje od 39.000 dinara, dakle manje od proseka iz vremena kada je Vučić postao alfa i omega „moderne“ Srbije.

Koliko je aktuelni master, a budući doktor ekonomskih nauka, član Udruženja Mensa i, pre svega, član Glavnog odbora SNS-a Zoran Đorđević u pravu, najbolje ilustruje položaj penzionera. Za razliku od vladavine „žute bande“, tokom koje su penzije u periodu od 2003. do 2012. povećane za 212 procenata, naprednjaci su za šest godina penzionerima udelili čak 13,4 odsto ili – kako se to popularno kaže – više nego ikada. Prosečna penzija danas iznosi 24.982 dinara, celih deset evra više nego 2012. Koje su performanse tako veleplepnog uspeha?

► **Predsednik države uporno najavljuje pismo zahvalnosti penzionerima tvrdeći da 10. novembra svima stiže povišica. A neće stići nikome**

Prvi i ključni performans, objašnjava doktorand Đorđević, zove se Aleksandar Vučić, njegovi državnički kontakti i genijalna, skoro natprirodna sposobnost da „preživljava“ transformišu u „razvojno dinamično“, ma šta to značilo. Na drugom mestu je meritokratija, po mišljenju bivšeg vozača Jorgovanke Tabaković,

„jedan od ključnih pojmova tržišne ekonomije“. U pitanju je politički koncept koji vuče korene iz mandarinskog sistema kineske dinastije Han 200 godina pre nove ere, a po kom se vlast dodeljuje ljudima sa izraženom inteligencijom, talentom, kompetencijama... Što bi se reklo po srpski – pravi ljudi na pravim mestima, gde se obrće lova.

Taj naprednjački mandarinizam, koji neki nazivaju kakistokratija (kakios – najgori; kratos – vladavina;), duboko je utkan u sve pore društva. Zahvaljujući tome predsednik države uporno najavljuje pismo zahvalnosti penzionerima tvrdeći da 10. novembra svima stiže povišica. A neće stići nikome. Onima čije su penzije umanjivane biće uplaćen iznos bez umanjenja, ali i bez povećanja, a ostalima sleđuje „uvećanje uz penziju“ u iznosu od pet odsto. Uredbom o uslovima, visini, obuhvatu korisnika penzija i dinamici isplate novčanog iznosa kao uvećanja uz penziju, koju je Ana Brnabić potpisala 18. oktobra, propisano je da će „uvećanje uz penziju“ dobiti svi čije penzije ne prelaze 34.003,90 dinara, uz striktno naglašavanje da se novčani iznos „uvećanja uz penziju“ posebno iskazuje, dakle, ne ulazi u penzijsku osnovicu, niti se može tretirati kao trajno povećanje.

Tako će korisnik penzije od 25.000 dinara, i to samo uz isplatu za oktobar i novembar, dobiti milostinju od 1.250 dinara (ukupno 2.500), što je dva puta manje od ranije obećane jednokratne pomoći od 5.000 dinara. A kako će se stvari dalje odvijati, kao i u svakoj meritokratiji, manje zavisi od Zakona o budžetu za 2019. nego od predsednikovog pisma zahvalnosti koje penzioneri s nestrpljenjem očekuju. O sadržaju tog pisma dokoni ministar u svom autorskom tekstu mudro ćuti. Ko da veli – šta zna meritokrata šta je to resor!

STOČARSTVO NA NIVOU IZ 1910, A DRŽAVA UPORNO TROŠI

Jadan je poljoprivrednik

P oskupljenje hrane jedna je od blagodeti „zlatnog doba“ koje će nas, gotovo je izvesno, zadesiti naredne godine. Cene naftnih derivata tokom 2018. povećane su za oko 15 odsto, što će, procenjuju stručnjaci, povući za sobom rast maloprodajnih cena prehrambenih proizvoda otprilike u istom procentu. A nije moralo tako biti da je Ministarstvo poljoprivrede isporučilo poljoprivrednicima dizel po povlašćenoj ceni, kao što im je obećano na početku godine. Po rečima Branislava Gulana, člana Odbora za selo SANU, ova značajna vrsta stimulacija postoji u svim okolnim zemljama, svugde – osim u Srbiji.

Šta bi na ovo rekao naš vrlo predsednik? Kada su u junu građani protestovali zbog poskupljenja goriva, on ih je nazivao ološem i nezahvalnicima kojima ne pada na pamet da kažu: „Alal vera, Vučiću, imamo najnižu cenu hleba u Evropi!“ Pre sedam godina, juna 2011. dok je još bio u opoziciji, podržao je tadašnje proteste seljaka koji su optuživali vlast za nebrigu o poljoprivredi. A kako se naprednjaci brinu o poljoprivredi? Setva je skuplja, subvencije manje, otkupne cene niže... Aktivisti Nove stranke iz Kovina izračunali su da svakom manjem poljoprivrednom gazdinstvu, koje obrađuje pet hektara zemlje i gaji pet krava, aktuelni režim godišnje otme bar 10.000 evra. Šta reći osim – Alal vera, Vučiću!

Veterinarski lobi uništava svinjarstvo

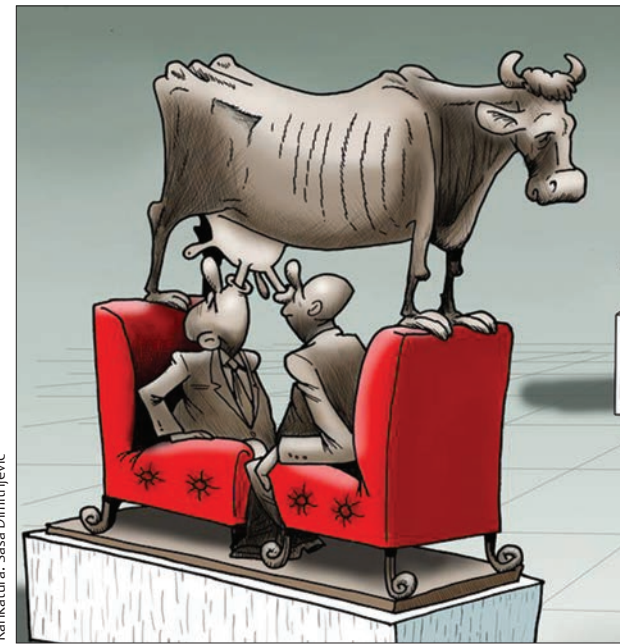
Tokom poslednje tri decenije srpska poljoprivreda rasla je prosečno po godišnjoj stopi od svega 0,45 odsto. Najkritičnije stanje je u stočarstvu koje u BDP-u poljoprivrede učestvuje sa manje od 30 odsto, što je karakteristika veoma nerazvijenih zemalja.

Strategija u fioci

Strategija razvoja poljoprivrede Srbije do 2024, doneta na sednici Vlade jula 2014, nikada nije upućena Skupštini Srbije na usvajanje. Zašto ovaj dokument od 150 stranica, čiji su autori naši najeminentniji eksperti iz ove oblasti, čami u nekoj fioci, nije poznato. No, možda je tako i bolje. Jer strategija je predviđala godišnji rast poljoprivredne proizvodnje od 9,1 ili nešto realniji varijanti od 6,1 odsto. A to je daleko od stvarnosti. Jer u 2015, prvoj godini primene neusvojene strategije, pad proizvodnje iznosio je osam odsto, u 2016, izuzetno rodnoj godini, imali smo rast od osam odsto, a u 2017. pad je bio veći od 10 procenata.

Davne 1897. sa izvozom 250.000 svinja u Austrougarsku i 30.000 tona suvih šljiva u SAD Srbija je ostvarila suficit u trgovini sa svetom. Danas je stočarstvo na nivou iz 1910, samo u poslednjih deset godina broj goveda je smanjen za 200.000, a broj svinja za više od 800.000. Od države koja je nekada, u odnosu na broj stanovnika, imala više svinja nego SAD i koja je sredinom osamdesetih godina prošlog veka od izvoza svinja i svinjskog mesa ostvarivala prihod od preko 750 miliona dolara, srpsko svinjarstvo palo je na nivo koji jedva zadovoljava domaće potrebe, uz nešto malo viškova koji se izvoze u Crnu Goru, Makedoniju i Rusiju.

Po mišljenju Vitomira Vidovića sa Katedre za stočarstvo Poljoprivrednog fakulteta u Novom Sadu, potencijal Srbije je proizvodnja od čak 30 miliona svinja godišnje. Nažalost, upornim nastojanjem da se svinje vakcinišu protiv kuge država svinjarstvo praktično drži pod sankcijama jer potencijalni kupci iz EU meso vakcin-

karikatura: Saša Dimitrijević

► **Od dozvoljenog kontingenta od 50.000 tona, prošle godine smo u EU izvezli celih 480 tona junećeg mesa**

isanih svinja ne žele da kupe. Hrvati su, kaže Vidović, ovu praksu napustili pre deset godina, ali ona kod nas opstaje uprkos tome što je aktuelni ministar poljoprivrede već dva puta obećao da će vakcinaciju svinja obustaviti. Vidović smatra da se to nije dogodilo zbog jakog veterinarsko-farmaceutskog lobija koji ne želi da se odrekne sredstava koja svake godine dobija na račun vakcinacije. Ta sredstva nisu mala budući da Srbija godišnje na uvoz vakcina za svinje potroši oko 20 miliona dolara.

A da vlast hoće, Srbija bi mogla da izvozi meso. Evropska unija godišnje iz Brazila i Argentine uveze oko 700.000 tona junećeg mesa i od Srbije je traženo da za narednih pola veka, svake godine pripremi po 50.000 tona. A mi smo, na primer 2017, izveli svega 480 tona kvalitetnog crvenog mesa, takozvanog bebi bifa, tek nešto više od pola procenta godišnje proizvodnje. Pametnjakovići koji „kreiraju“ poljoprivrednu politiku ostaju gluvi na potražnju iz EU i umesto toga nude izvoz svinjskog mesa koje EU ne samo da neće zato što je vakcinisano već ne dozvoljava ni da se svinjetina iz Srbije transportuje preko zemalja EU. A time je i eventualni izvoz u Rusiju praktično onemogućen jer kao varijante transporta preostaju samo avion, što je neisplativo, ili prevoz brodom iz Bara, što traje najmanje mesec i po dana.

Od „Tenisa“ slaba vajda

Pošto njegovi poslušnici ne rade ništa na obnovi stočarske proizvodnje, tvorac „zlatnog doba“ pokušao je da ublaži štetu dovodenjem nemačkog „Tenisa“, koji je zakupio zemlju kod Zrenjanina uslovivši

► **Krkobabićeva turneja po Srbiji pre liči na neku vrstu Vučićeve mini rezervne predizborne kampanje nego na iole ozbiljno bavljenje problemima poljoprivrednika**

MILIONE DOLARA NA UVOZ VAKCINA ZA SVINJE

koga Krkobabić spasava

» *Vučićevo „zlatno doba“ pamtićemo i po tome što smo po potrošnji mesa od svega 30 kilograma po stanovniku pali na poslednje mesto u Evropi*

pokretanje proizvodnje dobijanjem izvoznih dozvola. Al' baš u to vreme mera vakcinacija svinja je produžena, pa ćemo efekte dolaska poznatog evropskog proizvođača svinja i svinjskog mesa morati da sačekamo barem tri godine, koliko traje proizvodni ciklus. Do tada, „Tenis“ će, po mišljenju Vitomira Vidovića, biti oslonjen na domaće proizvođače od kojih će otkupljivati svinje, pa nekog vidnog povećanja proizvodnje neće biti. Nemci će biti na dobitku, kaže Vidović, jer će imati jeftine svinje, svoje klanice i maloprodaju, a time i

Cene goriva i poljoprivrednih proizvoda

artikal	2011.	2018.
evro	102	119
evrodizel (l)	118	170
pšenica (kg)	29	17
kukuruz (kg)	28	17
malina (kg)	200	80
mleko (l)	42	35
subvencije po hektaru	14.000	4.000

*Podaci Nove stranke iz Kovina, preuzeto sa Tvitera

veliku brzinu obrta novca. A naši farmeri će raditi za „Tenis“ i imaće i dalje cenu kakvu imaju danas. Bez sopstvene klanice i prerade i bez mogućnosti za ulaganja i povećanje zarade, postaće najamni radnici na svojim bivšim farmama.

Ali režim Aleksandra Vučića ne mari ni za farmere, ni za stočarstvo. Iako imamo čak 35 institucija koje se na raznim nivoima bave seoskim problemima, u trećini od oko 4.000 srpskih sela živi manje od 100 stanovnika, a u pretežno seoskim naseljima prazno je oko 200.000 kuća i još toliko obora za tov stoke. Vučićevo „zlatno doba“ zapamtićemo i po tome što smo po potrošnji mesa od svega 30 kilograma po stanovniku pali na poslednje mesto u Evropi (prosek u EU je oko 100 kilograma). Doduše, i dalje smo među najvećim svetskim proizvođačima

kukuruzu, ali umesto da ga koristimo kao stočnu hranu mi ga izvozimo susednim zemljama, od kojih posle kupujemo stoku hranjenu našim kukuruzom! Otuda ne čudi što je FAO, agencija UN za ishranu i poljoprivredu, prognozirala da će Srbija zbog takve politike uskoro od izvoznika postati uvoznik hrane.

Od demokratskih promena 2000. srpska poljoprivreda promenila je čak 13 ministara. Branislav Nedimović, aktuelni, trinaesti, takoreći baksuzni ministar poljoprivrede u Vladi Ane Brnabić, kao i većina njegovih kolega, izuzev Ivice Dačića, Siniše Malog, Zorane Mihajlović i ponekad Rasima Ljajića, retko se pojavljuje u javnosti. Ministarske poslove uglavnom obavlja hiperaktivni predsednik države, a osim njega Nedimoviću nesebično pomaže i Milan Krkobabić, predsednik PUPS-a i ministar za regionalni razvoj koji vodi projekat obnove zadrugarstva. U okviru projekta pod nazivom „500 zadruga u 500 sela“ u zadrugarstvo će u naredne tri godine biti uloženo 25 miliona evra, dvostruko manje od novca namenjenog za investicije u srpske sredine na Kosovu, između ostalog i za pomoć poljoprivrednicima južno i severno od Ibra.

No, uprkos tome, uvaženi član SANU Branislav Gulan veruje da se Krkobabićevom obnovom zadrugarstva, u formi potpuno stranoj modernoj organizaciji poljoprivredne proizvodnje, čine „pionirski koraci“ ka poboljšanju stanja i ravnomernijem regionalnom razvoju. Pa dobro, svako ima pravo na zablude. Ali čak i da je Gulan u pravu, jedno se pitanje neizostavno nameće: čemu poljoprivrednici mogu da se nadaju od predsednika političke partije koja je svoje izvorne glasače – penzionere, zbog čijih je problema i osnovana, u potpunosti izneverila i ostavila na milost i nemilost naprednjačkim eksperimenatima? Pre će biti da je

Krkobabićeva turneja po Srbiji neka vrsta Vučićeve mini rezervne predizborne kampanje nego što predstavlja iole ozbiljno bavljenje problemima poljoprivrednika. Prezauzeti predsednik nema vremena da mlati po selima čiji su stanovnici ionako poznati po stavu koji je svojevremeno najbolje iskusio Vuk Drašković kad mu je jedan šumadijski seljak poručio da će glasati za njega – ali kad dođe na vlast. Ipak, za svaki slučaj, seljacima valja baciti kosku, tek toliko da se takvo raspoloženje proveri i učvrsti. Zato se, umesto na regresiranje goriva i subvencije proizvođačima, novac poreskih obveznika arči na zadrugarstvo dinastije Krkobabić, veoma nalik istoimenom rijalitetu na predsednikovoj omiljenoj televiziji.

MOŽE LI VLAST DA SE SAČUVA I BATINAMA?

Malo diktature nije naodmet

Piše: Milan Bečević

Kad sam pre skoro godinu dana u „Beogradskom glasu“ napisao da će ova vlast, kad joj istekne međunarodni rok trajanja, zglajznuti brzo kao što je i instalirana, s tim da će taj odlazak biti i krvav, nekoliko dobronamernih prijatelja reklo mi je da preterujem. Posle pokušaja ubistva najbenignijeg među opozicionim liderima Borka Stefanovića, jedan od kritičara mog predviđanja javio se i kratko rekao – „biće da si u pravu za onu prognozu!“.

Naravno, nije dovoljno izneti neku pretpostavku a ne potkrepiti je. Napredni radikali, dok su bili samo radikali, čak i kad su uzgred participirali u vlasti socijalista, nisu ništa značajno inkasirali (izuzimam Šešelja, Nikolića i Vučića), pogotovo oni iz drugog i trećeg ešalona. Godinama su čežljivo gledali kako je bavljenje politikom iz pozicije vlasti beričetno, voda im je išla na usta, a želja da i oni malo okuse moći i novca ostajala je neutoljena.

A onda je Zapad ustoličio Luja XIV i sve se otvorilo. Bez preteranih uslova. Dovoljno je redovno iskazivati poslušnost i slepu odanost, hvaliti vođu u svakom javnom nastupu (kao komunisti nekad Broza), raditi u „leru“ i stvarati utisak da se nečim kao ozbiljno baviš... Pa još bez kontrole i kazni!!! Niko ne traži znanje, iskustvo, diplomu, stručnost... Nema talasanja, samoinicijative, novih ideja... Zna se čije je to pravo i privilegija u vertikalni komandovanju.

Može li iko da zamisli čime bi se ozbiljnim i odgovornim u normalnoj zemlji bavio sadašnji ministar Zoran Đorđević? Ne bi mogao da bude ni vozač Jorgovanke Tabaković jer ona ni u snu ne bi mogla da bude guverner nacionalne banke. Ili onaj polupismeni Babić, ili ministarski dvojac sa sumnjivim doktoratima, Stefanović–Mali? Brnabićeva bi teško i pod misterioznim okolnostima mogla da bude premijer, recimo, Zelenortskih Ostrva... Možda bi Gašić, sa zanatom KV keramičara, imao posla za kakav-takav život? Konobar bi bio konobar a ne predsednik opštine, pečenjar bi i dalje pekao a ne upravljao najvećim privrednim sistemom kakav je EPS... itd. Spuštanjem vlasti naniže spisak je mnogo tragičniji i nema mu kraja.

Nije lako bataliti sve te stečene privilegije uz koje idu moć i novac. Otuda će borba da se sve to zadrži biti nemilosrdna, a odricanje – krvavo.

Brutalni napad na Borka Stefanovića samo je laki nagoveštaj onoga što će se dešavati. I žalosna posledica nečega što se svakodnevno pumpa – od navrhvođe, preko kontrolisanih đubroida, do stranačkih falangi. A onda se, kao slučajno, pojave batinashi da provere i overe sve te napumpane poruke. Da li će se ovaj pogrom neistomišljenika zaustaviti na bezopasnom i niskonaponskom Borku? Naravno da neće! Ako Luj XIV i njegovi seizi upute apel opoziciji „da ne provocira sukobe“, ako se sve stavi u ravan poređenja sa isfingiranim napadom na dve režimske novinarke, ako se javnosti sugeriše da u Borkovom slučaju nije reč o pokušaju ubistva već da ima indicija da je to bila tuča, da je reč o samopovređivanju, ako se trojica pretučenih ni ne pozovu da u istrazi prepoznaju batinaše... Onda je sve jasno – sezona lova na neistomišljenike uveliko je u toku. Uostalom, kad na sve to navrhvođa ustvrdi da je reč o lakšim povredama...! Kako, uprkos njegovim sveznajućim mogućnostima?! Pa kakve su onda povrede njegovog brata i brata Siniše Malog zadobijene prilikom pokušaja proboja žandarmerijskog kordona gde nije bilo krvi?

Lepo je čuti kad šef jedne države deklarativno saopšti narodu da je ovo slobodna i demokratska zemlja. Lepo zvuči čak i kad se posle takve parole sve relativizuje. Ali društveno uređenje u kom se batinaju neistomišljenici kroz istoriju odavno je steklo jasno i nedvosmisleno ime – diktatura. A malo diktature u narodu koji voli čvrstu ruku u okrilju permanentnog straha, očito – nije naodmet!

» *Društveno uređenje u kom se batinaju neistomišljenici kroz istoriju je odavno steklo jasno i nedvosmisleno ime – diktatura*

12 Preneto iz Beogradskog glasa

Glas razuma, 9. januar 2019.

VIŠE OD DVE TREĆINE GRAĐANA MISLI DA JE

Hapšenja – najveći

Priredila: D. Bg. Pušonjić

Odnos naše javnosti prema radu policije poprilično je konfuzan. Poverenje u čuvare zakona i reda ima 61 odsto građana, pa je Srbija ipak zakoračila u zonu svetskog proseka (minimum je 60 odsto), ali je i dalje daleko od poverenja koje postoji u razvijenim demokratijama. Istovremeno, 69 odsto građana kaže da je policija korumpirana, a 72 procenta smatra da je podređena interesima politike. Kod takvih krajnosti pitanje je da li se istina nalazi negde na sredini.

Beogradski centar za bezbednosnu politiku objavio je rezultate ovogodišnjeg istraživanja javnog mnjenja „Javnost Srbije o policiji“, uz finansijsku potporu EU. Istraživanje za Srbiju bez Kosova i Metohije uradio je tokom avgusta „IPSOS stratēdžik marketing“ na reprezentativnom uzorku od 1.008 građana. Pitanja su razvrstana po oblastima: osećanje bezbednosti, stepen poverenja građana u 12 antikorupcijskih institucija, percepcija policije kao institucije, percepcija korupcije u društvu i policiji, stavovi građana o borbi protiv korupcije u policiji i demografija.

Korupcija svuda prisutna

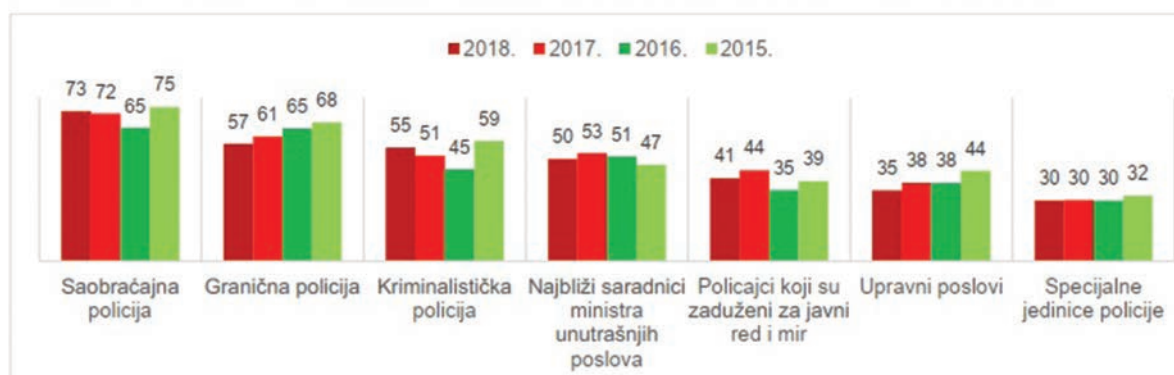
„Iako javnost percipira da postoje visoka politizacija i korupcija u policiji, očigledno je da to ne utiče na poverenje u nju, iz čega možemo zaključiti da su građani navikli da je korupcija svuda prisutna, ili da ne uočavaju da poverenje ne bi trebalo da se povezuje sa korupcijom i uticajem politike na operativan rad policije“, piše u publikaciji.

Kako građani vide svoju bezbednost, koliko tom utisku doprinosi policija, a kako utiče korupcija? Kroz istoriju čovek osećaj bezbednosti traži od porodice, preko lokalne zajednice, do države, navode autori, a građani Srbije su sigurni u sebe i zato se osećaju bezbedno! Naime, većini ni policija ni država nisu „značajno doprineli“ osećanju bezbednosti, pa se zaključuje da to nije dobro - „jer građani plaćaju policiju i ostale institucije sektora bezbednosti da održe i unaprede bezbednost“. Procenat građana koji se osećaju bezbedno porastao je tokom poslednjih šest godina za samo pet odsto, „što nije trend koji obećava napredak“.

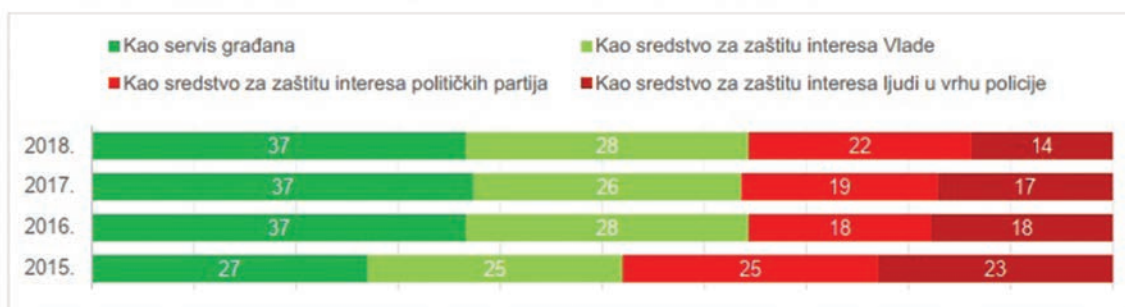
U Srbiji se bezbedno oseća nešto malo više od 60 odsto njenih građana, a samo 19 odsto oseća potpunu bezbednost, dok su „uglavnom bezbedni“ njih 41 odsto. Čak 22 odsto nema stav, kažu da je Srbija „ni bezbedna, ni nebezbedna“. Nešto malo više od 60 odsto građana Srbije oseća se bezbedno u svojoj zemlji. Nešto manje od petine ispitanih su u zoni nebezbednog: sedam odsto se oseća „veoma nebezbedno“, a deset procenata „uglavnom nebezbedno“.

Kao i u većini zemalja, muškarci se osećaju bezbednije nego žene. Osam odsto više žena nego muškaraca veruje da je Srbija „ni bezbedna ni nebezbedna“, iz čega se zaključuje da je bezbednost žena za nijansu neizvesnija. Najviše poverenja u policiju imaju žitelji Centralne Srbije, dok je stanje po tom pitanju najgore u Beogradu. Više od dve petine građana veruje da će sami zaštititi sebe i svoju porodicu, na drugom mestu je policija u koju se uzda manje od četvrtine građana, ali samo četrnaestini osećaj bezbednosti pruža vojska. Kad je o nepoverljivosti reč, 15 odsto muškaraca i deset odsto žena ne veruje da će bilo ko zaštititi njihovu bezbednost. Na osećanje bezbednosti kod 69 odsto građana utiče koruptivno ponašanje. Preostala trećina ne zna ima li korupcija veze sa njihovom bezbednošću, što je objašnjeno time da se korupcija doživljava kao sastavni deo života, pa zato prema njoj i postoji tolerancija.

Grafikon 17: Percepcija korupcije u sedam različitih delova policije po godinama (%)

Grafikon 10: Svojevstvo u kom policija „najviše“ deluje po godinama (%)

Nevidljiva Zagorka Dolovac

Ispitivanje nivoa poverenja u 12 antikorupcijskih institucija pokazuje da obrazovanje, policija i zdravstvo, tim redosledom, jedini imaju većinsko poverenje građana. Većinsko nepoverenje vlada prema medijima, NVO, sudstvu, tržišnoj inspekciji, tužilaštvu, Agenciji za borbu protiv korupcije, republičkoj skupštini i opštinskim vlastima. Onoliko koliko građani imaju poverenja u obrazovni sistem, toliko je njihovo nepoverenje prema medijima (69 odsto u oba slučaja). Medijska katastrofa reflektuje se na borbu protiv korupcije zbog uloge tzv. sedme sile u otkrivanju korupcije, naročito „visoke“.

Građani misle da su glavne institucije za suzbijanje korupcije policija, tužilaštvo i sudstvo. Njihovo poverenje ima samo policija, a tako je već četiri godine. Prema istraživanju, jedan od mogućih razloga je to što se u medijima više vidi policijski rad, a to je „rezultat 'agresivne' promocije policije, pre svega na televiziji“. Dodaje se da politički lideri u MUP-u najčešće javno govore o uspesima policije u borbi protiv korupcije i kriminala, „pri čemu se publici u atraktivnim i dramatičnim priložima kao najupečatljiviji uspeh policijskog rada prikazuju hapšenja“.

Za razliku od toga, šefica tužilačke organizacije Zagorka Dolovac je nevidljiva u medijima od kraja 2015, kada je reizabrana na funkciju (ona godinama odbija pozive novinara, iako je time izazvano veliko nezadovoljstvo unutar tužilačke organizacije, prim. aut.). Njenim reizborom kreće pad poverenja u tužilaštvo, pokazalo je istraživanje. Slično je i sa Agencijom za borbu protiv korupcije, gde je medijski najzastupljeniji bio – izbor novog direktora jer se govorilo „o njegovom odnosu sa vladajućim SNS-om, čiji je bio i donator“. Nema dijaloga ni između medija i sudstva. Posledica je da 84 odsto građana ocenjuje sudstvo kao neefikasno, 83 procenta kaže da je sudstvo zavisno od političkih i drugih interesnih

grupacija, a dve trećine ispitanika smatra da je sudstvo i pristrasno i neprofesionalno.

Nezadovoljni Vojvodani

Kad je reč o percepciji policije, njome su najzadovoljniji u Centralnoj Srbiji, dok je u Beogradu samo četiri odsto građana „veoma zadovoljno“ radom policije (to je najviša ocena). Najnezadovoljniji su Vojvodani (12 odsto). Ovde su potrebna dopunska istraživanja, ocenjeno je u dokumentu, zbog složenosti ukupne slike rada policije. Naime, više od deset odsto građana nema jasan stav o tome jesu li zadovoljni radom policije. Zatim, nivo poverenja u policiju je veći od stepena zadovoljstva njenim radom, što se može tumačiti „da građani nisu zadovoljni kontaktom sa službenicima policije“, ali su svesni njihove društvene uloge. Potom, građani imaju poverenje u državu i institucije kao garanta bezbednosti, ali ne misle da su nam institucije dovoljno dobre. „Suštinski, ovakav rezultat ukazuje da građani ovim institucijama daju 'blanko' podršku jer veruju u pravnu državu“, ocenjeno je u analizi.

O tome u kom svojevstvu naša policija najviše deluje ne postoji dominantan stav. Nešto više od trećine ispitanika (37%) već tri godine zaredom, bez oscilacija, smatra da policija najviše radi kao servis građana, „što može da zabrinjava posebno kada se ima u vidu da je ove godine došlo do blagog porasta procenta onih koji smatraju da policija deluje najviše kako bi zaštitila interese Vlade i političkih partija“. U Centralnoj Srbiji policija je ocenjena kao servis građana mnogo više nego u Beogradu i Vojvodini, dok samo četvrtina Beograđana smatra da policija jeste servis građana.

Depolitizacija policije aktuelna je od petooktobarske revolucije 2000, ali je retko koji od različitih ministara policije „zaista želeo da stvori okruženje u kome su starešine u policiji imune na politički uticaj, na primer, pri odlučivanju da li

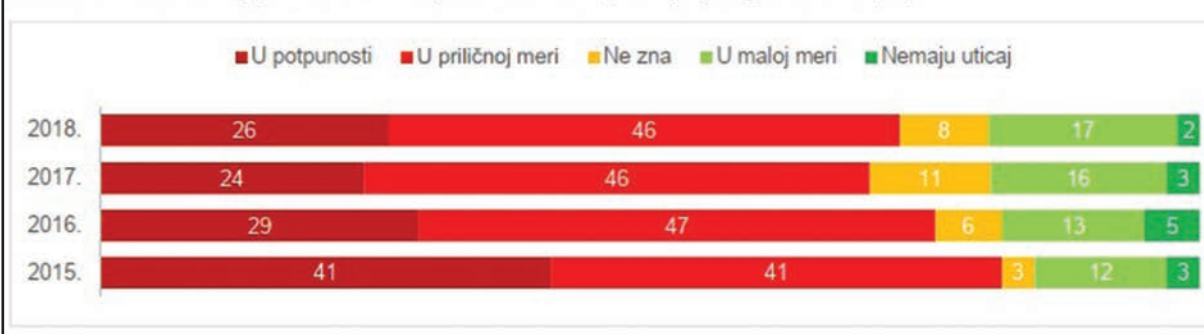
▶ **Većini ispitanika ni policija ni država nisu „značajno doprineli“ osećanju bezbednosti**

► **Svaki drugi stanovnik Srbije veruje da se država bori protiv korupcije u policiji, ali na pogrešan način, dok je svaki četvrti uveren da takve borbe države uopšte nema. Samo 16 odsto građana kaže da je država u tome uspešna**

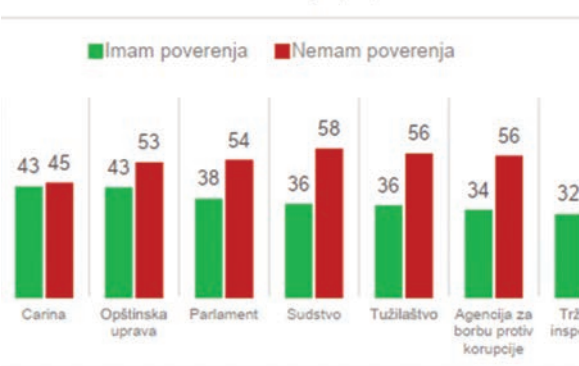
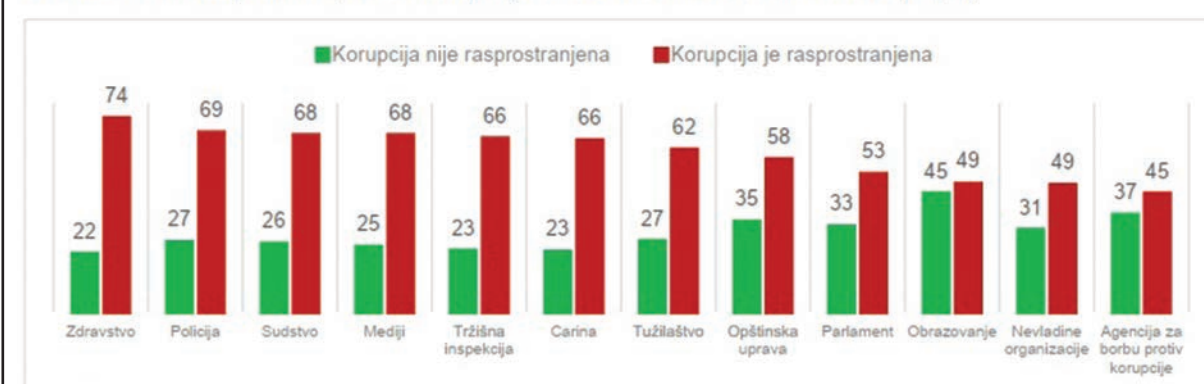
POLICIJA PODREĐENA POLITIČKIM INTERESIMA

uspeh policije

Grafikon 12: Uticaj političara na operativni rad policije po godinama (%)

Grafikon 14: Rasprostranjenost korupcije u dvanaest izabranih institucija (%)

treba ili ne pokrenuti istragu“. Građani su uvereni da političari preterano utiču na rad policije, čak i u oblasti izbora kadrova.

Policija podređena političkim interesima

„Prvi put posle tri godine blago je porastao procenat građana koji misle da političari utiču na operativni rad policije“, navedeno je u analizi. „Percepcija politizacije je, i bez tog minimalnog uvećanja, alarmantno visoka. Troje od četvoro građana (72%) veruje da je policija podređena političkim interesima. Jedan od četvoro ispitanika (26%) smatra da je policija u potpunosti podređena političarima, dok 46 odsto misli da

politika u priličnoj meri utiče na operativni rad policije... Petina građana misli da politika ne utiče na policijski posao.“

Prema istraživanju, građani vide politički uticaj i pri zapošljavanju u MUP-u, pa je za šest odsto u odnosu na prošlu godinu porastao broj ljudi koji veruje da se kandidati biraju preko političkih veza. Istovremeno se ove godine za pet odsto smanjio broj ljudi koji misle da se u policiji zapošljava preko javnog konkursa. To može biti shvaćeno kao posledica niza loših kadrovskih poteza u MUP-u, što je medijski praćeno.

„Izmenama Zakona o policiji u aprilu 2018. godine omogućeno je zapošljavanje van konkursne procedure“, stoji u dokumentu. „Šef beogradske policije i komandant Žandarmerije raspoređeni su na nove dužnosti pod nejasnim okolnostima. Prilikom predstavljanja lidera u MUP-u i Direkciji policije ređe se prenose poruke o karijernom napredovanju i zasnivanju radnog odnosa na osnovu zasluga, kao što je to bilo 2016. i 2017. godine.“

Četvrti deo izveštaja odnosi se na percepciju korupcije u policiji (to ne podrazumeva zloupotrebu položaja na javnoj funkciji zbog dobijanja lične ili materijalne koristi). Građani kažu da je policija duboko korumpirana, a da su inače i društvo i državni aparat potonuli u korupciju. Od 12 ponuđenih institucija sistema, samo tri su postigle skor korupcije manji od 50 odsto.

Zdravstvo šampion korupcije

Zdravstvo je i dalje neslavni šampion. Na drugom mestu je policija, s tim da je sa prošlogodišnjih pet odsto ove godine na sedam procenata porastao broj građana koji misle da je policija korumpirana. Uz to, samo četiri odsto kaže da u policiji korupcije nema. Skoro svaki drugi građanin veruje da je korumpirana i Agencija za borbu protiv korupcije.

Više od 80 odsto Vojvodana misli

► **Ogromno je nepoverenje prema medijima (69 odsto), a medijska katastrofa se reflektuje na borbu protiv korupcije zbog uloge tzv. sedme sile u otkrivanju korupcije, naročito „visoke“**

Građanima smeta i korupcija i sitan kriminal

OEBS Srbija je 2015. objavio istraživanje javnog mnjenja o najvećim problemima koji bitno utiču na nivo bezbednosti građana, što je indikator ne samo osećaja sigurnosti građana nego i stabilnosti i jačine države.

Građani su kao ključne bezbednosne probleme izdvojili, na nacionalnom nivou, korupciju, organizovani kriminal, narkomaniju i trgovinu drogom. Broj onih koji su narkomaniju naveli kao prvi odgovor udvostručen je u odnosu na 2013. i 2014. godinu. Na lokalnom i ličnom planu građani su izdvojili vandalizam, korupciju i bezbednost u saobraćaju, sitan kriminal i razbojništva uz upotrebu sile. Više od polovine ispitanika navelo je da su veoma ozbiljan problem za njihovu ličnu bezbednost korupcija, sitan kriminal, narkomanija, trgovina drogom, bezbednost u saobraćaju, razbojništvo, organizovani kriminal i privredni kriminal.

da je policija korumpirana (to je 11 odsto više od republičkog proseka), što je zabrinjavajuće. Policija je najbolje prošla u Centralnoj Srbiji, gde 62 odsto građana misli da je korumpirana. Da korupcija šteti radu policije, smatra 94 odsto, što je ili dobra osnova za smanjenje korupcije ili su „građani u upitniku odgovarali na društveno prihvatljiv način“. Takva dilema, reklo bi se, implicira da je Srbija zemlja prestrašenih građana.

Građani najviše kontaktiraju sa saobraćajnom policijom ili sektorom za upravne poslove, i to objašnjava razlike u meri u kojoj uočavaju korupciju u različitim delovima MUP-a. I ove godine je, kao i u prethodne tri, saobraćajna policija označena kao najkorumpiraniji deo službe (proziva ih 73 odsto građana), dok su specijalne jedinice već tradicionalno najmanje korumpirane (30 odsto građana).

U poslednje četiri godine imamo negativan trend rasta procenta onih koji uočavaju korupciju u saobraćajnoj i kriminalističkoj policiji, dok je pozitivan trend smanjenja procenta onih koji uočavaju korupciju u graničnoj policiji, upravnim poslovima i specijalnim jedinicama. Sve vreme se na oko 50 odsto drže „najbliži saradnici ministra unutrašnjih poslova“.

Ključna je politička volja

U poslednjoj celini izveštaja izmereni su naponi države da suzbije korupciju u policiji, kao i stavovi građana o tome šta je najpotrebnije učiniti da bi se smanjila korupcija. Svaki drugi stanovnik Srbije veruje da se država bori protiv korupcije u policiji, ali na pogrešan način, dok je svaki četvrti uveren da takve borbe države uopšte nema. Samo 16 odsto građana kaže da je država u ovome uspešna. Borbu protiv korupcije u policiji trebalo bi da vodi njihova unutrašnja kontrola, koja je već četiri godine prvi izbor građana (22 odsto), a na drugom mestu je ministar policije (16 odsto). Ipak, 31 odsto građana misli da je to posao Vlade, a samo osam procenata smatra da bi lider u borbi protiv korupcije trebalo da bude tužilaštvo, koje po zakonu vodi antikoruptivne istrage.

Kako uspešno smanjiti korupciju u policiji? Strogim kažnjavanjem počinitelaca (24 odsto), kao i korumpiranih starešina (19 odsto). U javnom mnjenju više ne preovladava stav da je politička volja ministra ključna u ovoj borbi. Sve u svemu, „građani još ne vide opipljive rezultate borbe protiv korupcije u policiji, ali su blago optimistični“ jer trećina misli da će država biti uspešnija nego što je bila do sada.

Građani i policija trebalo bi da su na istoj strani, policija bi trebalo da je zaštitnik, čuvar građana. Taj aparat prinude može da bude pristupačan izvor moralnog autoriteta ako demonstrira efikasnu borbu protiv korupcije, u svojim redovima i dalje redom, a građani vide adekvatnu motivaciju, pravednost, dostojanstvo i poštovanje. Na taj način jača moralna povezanost građana i njihove policije, što je jedan od elemenata zdrave kohezije društva. Na tu koheziju ćemo popričekati. Mi smo stigli dotle da se u Nišu ovih dana, na nacionalnom skupu, debatuje jesu li nam propisi dovoljno dobri da osiguraju da u policiji rade samo profesionalci.

14 Preneto iz Beogradskog glasa

Glas razuma, 9. januar 2019.

ČAČAK BIVŠA POLITIČKA GRUPACIJA DR TANJE STOVLAG NAJAVILA KRIVIČNU PRIJAVU ZBOG POLITIČKE KORUPCIJE

Ja vama glasić, vi meni supspecijalizaciju

Doktor Aleksandar Radojević, lider GG „Za napredniji Čačak – dr Aleksandar Radojević“, najavio je podnošenje krivičnih prijava protiv svih onih koji su, kako je rekao, učesnici potencijalno koruptivnog dela koje se odnosi na prelazak doktorke Tanje Stovrag iz ove političke grupacije u redove Srpske napredne stranke. Ovaj prelazak „plaćen“ je supspecijalizacijom iz gastroenterologije za doktoru Stovrag, što je i sama priznala i time šokirala čačansku javnost. Iako je u Srbiji javna tajna da se ovakve stvari dešavaju, ovo je bilo jedno od retkih javnih priznanja, poput: „Da, dobila sam ono što sam tražila i zato sam sada njihov član.“

Iako je dr Stovrag nakon ovog događaja izjavila da je ne grize savest i da može mirno da spava, njen nekadašnji politički partner i kolega dr Radojević poručio je da će njegova politička grupacija, kao opozicija i predstavni ci građana, voditi borbu za svako „zrnice istine“.

Lider GG „Za napredniji Čačak – Aleksandar Radojević“ dr Radojević rekao je da će podneti krivične prijave protiv svih onih koji su umešani u političku korupciju u Čačku, kako je naveo, od dr Stovrag pa do odgovornih u čačanskoj bolnici. Radojević je javnosti pokazao rešenje Ministarstva zdravlja kojim se odobrava supspecijalizacija iz gastroenterologije, ali je mesto gde bi trebalo da stoji ime i prezime doktora blanko, a rešenje nije potpisao ministar Lončar. Bez obzira na to, u čačanskoj bolnici odlučeno je da baš doktorki Stovrag pripadne ova uža specijalizacija. „Bez potpisa ministra neko je odobrio supspecijalizaciju. Zbog toga podnosimo krivične prijave, pa ćemo videti da li se ova država zalaže za poštovanje zakona, za nultu toleranciju u zdravstvu ili će neki članovi Srpske napredne stranke moći da uđu

Gde je dr Stovrag?

Na zahtev opozicije o slobodnom pristupu informacijama od javnog značaja, na pitanje: Da li je i kada je ministar zdravlja dao saglasnost na odobrenu užu specijalizaciju iz gastroenterohepatologije dr Tanji Stovrag, internisti Opšte bolnice Čačak? – dobili smo odgovor: „Obaveštavamo Vas da ćemo Vam odgovoriti što pre, a najkasnije u roku od 40 dana, na osnovu člana 16 Zakona o slobodnom pristupu informacijama od javnog značaja.“

Zašto se čeka 40 dana? Gde vam je dr Tanja Stovrag? U Opštoj bolnici Čačak nije, da li je: na bolovanju, na godišnjem odmoru, na VMA na nastavi...? Ako jeste, ima li uput za nastavu? Ako ima, kako ga je dobila pre indeksa? Da li ćete zbog jednog odbornika srušiti sav trud i rad vašeg šefa stranke Aleksandra Vučića koji se svaki dan zalaže za „nultu toleranciju korupcije“? Da li su građani u pravu kad po objavljenom istraživanju javnog mnjenja samo 25 odsto veruje Vučiću da se bori protiv korupcije?

► „Ja sam samo rešila problem i sebi i građanima. Mislim da je ovo najčasniji transfer koji se dogodio u politici“

u potencijalnu koruptivnu misiju od 15.000, 20.000 evra po slobodnoj proceni, jer toliko košta jedna supspecijalizacija koja bi trebalo da traje godinu dana“, rekao je Radojević, koji je još ranije ocenio da je dr Stovrag trgovala narodnom voljom i preko moćne stranke dobila ono što joj je trebalo.

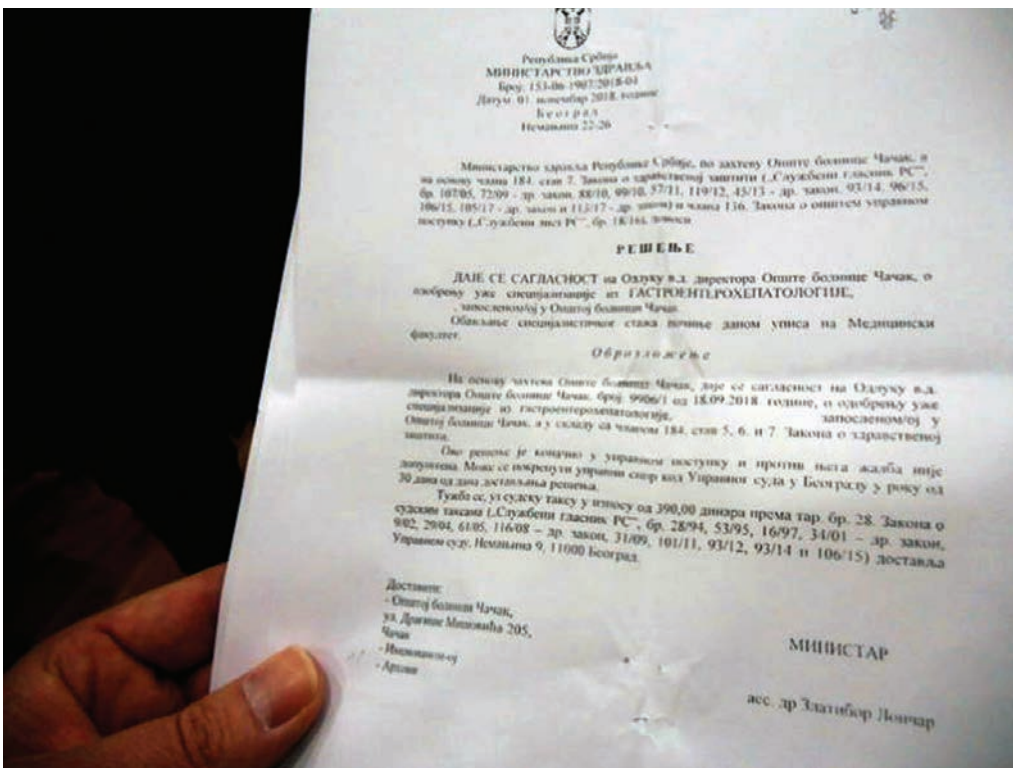
Da podsetimo, dr Stovrag dala je kvorum za rad vladajućoj većini na jednoj od sednica Skupštine grada, nakon čega je i javno priznala da je iz opozicije prešla u odborničku grupu SNS, kako bi dobila supspecijalizaciju. I sama se u svojoj izjavi za

medije koristila izrazima „trgovina“, „neobičan transfer“. „Iskreno rečeno, za sebe ništa specijalno nisam uzela što nije zaslužno, što je godinama čekano i to je jedina trgovina koja će biti meni od koristi, ali i građanima. Neobičan transfer, ali ako je neko prepoznao da to treba gradu, ja ću mu dati podršku u svakom slučaju. Pošto je to SNS prepoznao, ja ću mu dati podršku. Jedina sam na taj način prešla, ali vreme će pokazati sve šta je bilo i kako je bilo“, priznala je odbornica Stovrag. Ona je svoj „neobičan transfer“ objasnila time da je rešila problem sebi i građanima. Koliko god to ironično zvučalo, nova naprednjakinja tako je obrazložila svoj prelazak u redove pozicije: „Čačak je u problemu što se toga tiče. Ja sam samo rešila problem i sebi i građanima. Mislim da je

ovo najčasniji transfer koji se dogodio u politici. Nema direktorskih mesta, niti zaposlenja rodbine, porodice... Ništa od toga nisam tražila“, objasnila je dr Stovrag. Tada je i dodala da mirno spava, bez imalo griže savesti, iako sve ljudima deluje da je nečastan potez.

Doktor Radojević poručio je kolegincima da nastavi mirno da spava, a njena nekadašnja politička grupacija će nastaviti da se bori za istinu.

„Dr Tanja Stovrag bi trebalo da poseduje akademsku čestitost, moral, položila je zakletvu. Ona leči ljude, zar ne? Nije valjda tako jeftina, kao neka roba, da proda političku grupaciju kojoj pripada, građane koji su joj dali odbornički mandat, da proda svoje kolege koji čekaju u redu za supspecijalizaciju, braću svoju po Hipokratu?!“, zapitaše se članovi GG „Za napredniji Čačak – dr Aleksandar Radojević“.

NIŠ GRADONAČELNIK ZA GOVORNICOM BORAVIO ŠEST SATI!

Fidel Kastro s Nišave

Gradska skupština u Nišu je verovatno jedino takvo telo u Srbiji koje ima specifičan problem – gradonačelnik Niša Darko Bulatović ne želi da se skine s govornice.

Prilikom prethodnog zasedanja prvi čovek Niša je za govornicom proveo ni manje ni više nego šest sati u toku jednog dana! To ga svrstava u govornike čija se obraćanja narodu pamte, a jedan od takvih je Fidel Kastro, diktator s Kube, čiji su govori trajali toliko, pa i više.

Istini za volju, Fidel se neprekidno obraćao naciji u jednom govoru, dok su gradonačelnika Niša na dva i deset minuta prekidali predstavnici opozicije.

Ovaj naočigled smešan problem bio je čak i predmet glasanja u Skupštini grada, odnosno, ruke su se podizale u vezi sa tim da li je Bulatović prekršio poslovnik ili nije. Većina je izglasala da nije, tako da se ubuduće daje potpuni legitimitet Bulatoviću da u beskonačnom periodu reklamira sebe i svoju Srpsku naprednu stranku pred kamerama „Niške televizije“ koja prenosi svako zasedanje.

U tome je u stvari i kvaka. Suština je reklamiranje uz pomoć ove televizije čiji prenosi već duže vreme koštaju 1.000 evra po satu emitovanja, što, dâ se zaključiti, plaćaju građani iz budžeta.

Ovaj problem otišao je toliko daleko da su predstavnici opozicije čak uključili štopericu jednog dana i izmerili neverovatnih šest sati.

Sve je po poslovniku

Vladimir Domazet, jedan od eminentnih srpskih advokata i odbornik Demokratske stranke, izašao je za govornicu pre nekoliko dana i rekao da ta praksa mora da stane jer će svi dane provoditi u ovom „visokom domu“!

„Potpuno je besmisleno da predstavnik opozicije izađe, kaže nešto u roku od dva minuta, ako je replika, ili deset minuta, ukoliko je redovno izlaganje, a onda izađe gradonačelnik i 45 minuta drži čas odgovarajući na to pitanje ili zamerku. Uz to, često ne govori o temi nego hvali svoj rad ili slično. Pa tako ćemo provesti dane u klupama, ograničenje vremena mora da postoji“, rekao je Domazet.

Dragoslav Ćirković iz SDS-a, navodi da ima opravdanja kad gradonačelnik obrazlaže neku tačku posle utvrđivanja dnevnog reda,

ali da odgovara nekome po sat vremena „potpuno je besmisleno“.

„Štoperica je pokazala i više od šest sati, i to za predsedništvo Skupštine nije prekršaj poslovnika. U stvari, predsedništvo i ne sme da ga prekine. Tako se on i rad njegovog kabineta reklamiraju na NTV-u i to prikazujući ranije vlasti u Nišu kao katastrofalne, a sadašnju vladavinu SNS-a kao mesijansko otkrovenje i spas naroda“, kažu odbornici „Niške inicijative“.

Rade Rajković, predsednik Skupštine grada, stavio je na glasanje taj problem, ali ga je prethodno obrazložio: „U poslovniku lepo piše da je govor odbornika i šefova odborničkih grupa ograničen na deset minuta, a da se vreme gradonačelnika izuzima iz toga. To navodi član 87, tako da je tu sve jasno, ali zbog demokratskih principa staviću na glasanje da li je prekršen poslovnik ili ne“.

je da li je prekršen poslovnik ili ne“.

Glasanje se završilo rezultatom 28:9, tako da je „rođen novi Fidel Kastro“.

Bulatović: Opoziciji smeta sve

Bulatović na ove napade odgovara vrlo resko i kaže da opozicija ni na jedan način nije zadovoljna. „Vi zamerate meni sve, pa i to što aktivno učestvujem u raspravi. Raniji gradonačelnici nisu ni dolazili na Skupštinu, a vi meni zamerate što u Skupštini provodim od prvog do poslednjeg minuta. Vama ništa ne znači što na sve primedbe i napade lično odgovaram. Često iznosite neke od gradskih problema građana i sada vam smeta što sam uključen u rešavanje tih problema, ako postoje. Prvom čoveku Grada je mesto ovde da često odgovara na opozicione besmislene i netačne napade. O pojedinim problemima možemo da razgovaramo čitave noći, ali i građani i vi morate da znate da moramo doneti ovde pravilnu odluku“, odgovorio je Bulatović nakon brojnih napada što zloupotrebljava govornicu radi samoreklamerstva.

► **„O pojedinim problemima možemo da razgovaramo čitave noći, ali i građani i vi morate da znate da ovde moramo doneti pravilnu odluku“**

Gradonačelnik se plaši zviždanja

Gradonačelnik Niša, Darko Bulatović bira gde će se pojaviti. Dok ga ima na raznoraznim otvaranjima, u porodištima i na manifestacijama sličnog karaktera, skoro i da se ne pamti kada je otvorio neku manifestaciju sa mnogo ljudi. Iako je Grad Niš finansirao džez festival „Nišvil“, on se nije našao na otvaranju, „Filmske susrete“ takođe otvaraju neki većnici, a pod izgovorom da prvi čovek Niša nije tu.

Na dočeku nove 2018. godine takođe se nije pojavio na bini, a nije ni pre nekoliko dana na dočeku 2019. godine, iako je obišao sve moguće službe te noći, što znači da je bio u gradu. On je, istina, kad je došao na čelo grada, na jednoj manifestaciji bio izviždan, tako da se može izvući zaključak da se plaši da ponovo ne „popije“ zvižduke.

Ali zato je tu govornica Skupštine grada, gde nemilice boravi, normalno, „sve u korist građana“.

Program Dosta je bilo

1. Struka stručnjacima. Zato, na najodgovornijim mestima u državnoj upravi moraju da budu stručnjaci, a ne zaposleni preko stranke. A do posla - konkursom, razume se.
2. Mora da se zna na šta se troše naše pare. Svaka javna ustanova, institucija, državna uprava i lokalna samouprava moraju građanima da polažu račune, posluju javno, jer je to njihova dužnost s obzirom da upravljaju novcem svih građana. Potpuna transparentnost države.
3. Sud da sudi po zakonu. Potrebne su nam jake institucije koje sprovode zakon, sud koji sudi po zakonu, a ne po tome ko je u kojoj stranci.
4. Jaka privreda - bogata zemlja. Kada je privreda neke zemlje jaka, školovanje je kvalitetno i besplatno, bolnice i lečenje besprekorno, a domaći privrednici potpomognuti od strane države. Mi želimo takvu Srbiju.
5. Svako dete ima pravo da se školuje. To nikako ne sme da zavisi od toga koliko roditelji zarađuju. Zato i osnovno i srednje obrazovanje mora da bude potpuno besplatno, a ne kao danas, kada ni dve plate nisu dovoljne da se kupe knjige i pribor.
6. Mora da se zna šta je naše. Država raspolaže ogromnom imovinom, poseduje mnogo nekretnina i trenutno se uopšte ne zna ko sve to koristi. Ispravnim korišćenjem državne imovine, dopunjava se i državna i sve gradske kase.
7. Da se zna ko je pljačkao građane. Ispitaćemo ko se sve obogatio pljačkanjem građana tokom privatizacija i otimanja državne imovine. Sve što je oteto, mora da se vrati.
8. Građane u Narodnoj skupštini treba da predstavljaju građani, a ne političari. A kada glasamo na izborima u našem gradu/opštini, glasamo za kandidate, a ne za liste. U parlamentu treba da sede građani iz svih delova Srbije.
9. Građani moraju biti informisani o svemu, a ne samo o onome što vlast želi da se čuje. Političari ne smeju da pritiskaju medije, mešaju se u rad televizija, novina, web novina i drugih medija, a neophodno je i da se javno čuju i drugačiji stavovi.
10. Nećemo plaćati strancima da kod nas otvaraju fabrike. Sve građane preskupo košta nešto što se zovu subvencije, a koje služe da stranim preduzetnicima platimo da dođu i otvore fabriku. Država najpre treba da pomogne svoje građane i domaće preduzetnike. A to nas dovodi do jake privrede. (Pogledajte pod tačkom 4)
11. Porezi i doprinosi koje plaćaju građani moraju biti niži. Minimalne plate će odmah biti znatno veće, a poslodavci manje opterećeni i dodatno podstaknuti od strane države.
12. Penzionerima da se vrate otete penzije i ukinе zakon o smanjenju. Svaki građanin stariji od 67 godina ima pravo da ostvari osnovnu penziju bez obzira da li ima radni staž. Na ovaj način se obezbeđuje dostojanstvena starost svim, prevashodno ženama, koje su ceo svoj radni vek obavljale poslove koji se ne plaćaju.
13. Država mora da pomaže porodice bez primanja. Svako domaćinstvo koje nema primanje od države mora da dobija mesečna primanja, za domaćinstvo i još za svakog člana pojedinačno.
14. Zdravstvena zaštita za sve građane. Država je dužna da svakom građaninu obezbedi besplatno lečenje u središnjim bolnicama. Para za to u državnoj kasi ima.
15. Našu zemlju treba da obrađuju naši zemljoradnici. Državnu zemlju treba da obrađuju naši ljudi i da za to dobijaju adekvatnu nadoknadu, a ne da se budzašto prodaje strancima. Oživećemo zadruge. Oživećemo sela.
16. Opštine i gradovi treba da imaju veće nadležnosti. Novac treba da ostaje u gradovima, a ne da se šalje za Beograd na raspolaganje. Svaki grad i svaka opština raspolaže svim novcem transparentno i u korist svih građana.
17. Regulisaćemo obaveze prema građanima. Zaposlenima u firmama u restrukturiranju, procesu privatizacije i stečaja povezati radni staž i isplatiti zaostale zarade na nivou minimalca, a deo iznad minimalca se pretvara u vlasništvo nad preduzećem. Rešićemo problem sa kreditima u švajcercima.
18. Rešenje statusa KiM po Ustavu i UN rezoluciji 1244. KiM je sastavni deo Srbije, nije država i nema prava na stolicu u UN. Srbija ne poklanja svoju imovinu i štiti interese svojih građana. Status Kosova ne sme da utiče na život građana, a da je to moguće, potvrđuju i mnogi slični primeri u svetu, poput Danske i Farskih ostrva.
19. Odnosi sa Evropskom unijom. Za Srbiju je prioritet uvođenje reda u državu, stavljanje domaće privrede na noge, uspostavljanje nezavisnih institucija sistema i vladavine prava, dizanje standarda života u Srbiji po uzoru na uređene države Evrope i sveta. Kada se postignu ti standardi, pitanje pridruživanja bilo kojoj političkoj organizaciji, građani će sami odlučiti kome ćemo se priključiti.
20. Spoljna politika. Srbija mora da bude otvorena prema svetu, ali da čuva svoje interese, odnosno interese svih građana i neguje dobrosusedske odnose.